

Lời Dẫn

Ngày 30 tháng 10.

“Sao không kéo rèm cửa sổ ra? Tôi om om thế.” Vừa bước vào phòng, Du Tĩnh đã kêu toáng lên. Cô chạy thẳng đến bên cửa sổ, kéo toang rèm ra, ánh nắng chiều rực rỡ tràn vào khiến vẻ âm u nặng nề của bầu không khí trong căn phòng hoàn toàn thay đổi.

Mấy anh chàng đang ngồi trong phòng đều không nói gì, xem ra họ đã quen với lối hành động theo ý mình của Du Tĩnh. Cô gái vùng phương nam trông nhẹ nhàng đằm thắm này lại có tính cách thẳng thắn bộc trực như người phương bắc.

Đợi cô gái ngồi vào bàn họp, một cậu thanh niên đeo kính bên cạnh mới nhắc: “Lát nữa phải bật máy chiếu đây, sáng quá sẽ không nhìn rõ được.”

“Đợi đến lúc bật máy lên rồi tính.” Du Tĩnh đáp lời rồi nhìn cậu thanh niên hỏi: “Su huynh, anh ngửi xem trên người em có mùi không?”

Cậu thanh niên đeo kính ghé sát lại ngửi, sau đó nói to xuýt xoa, vẻ mặt ngây ngất: “Thơm quá!” Tất cả mọi người trong phòng đều cười theo.

“Đáng ghét!” Du Tĩnh giơ nắm tay thon lên đấm một nhát vào đôi phượng, lại hỏi lần nữa: “Nói thật đây, trên người em có mùi của người chết không?”

“Mùi người chết gì? Đây là mùi formalin.” Cậu thanh niên đeo kính sửa lời và vặn lại, “Cái mùi này thì trên người bọn mình ai mà không có hả?”

Du Tĩnh chau mày nhấn mạnh: “Em khác các anh.”

Cậu thanh niên đeo kính hiểu ra điều gì đó, cậu nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm: “Mấy hôm nay em mệt lắm hả?”

“Chứ còn gì nữa? Vui trong đống người chết.” Du Tĩnh nhe răng cười ngoa ngán, “Con gái mà bị phân vào khoa Bệnh lý, anh bảo có phải là bi thảm nhất thế giới không cơ chứ?”

“Đừng kêu ca nữa, chẳng phải là tự em chuốc lấy còn gì?” Một anh chàng khác ngồi phía đối diện khuyên bảo, “Cố chịu đi. Thường cũng chỉ hai ba tháng thôi, qua được là ổn cả thôi.”

Cậu thanh niên vừa nói dứt lời thì ngoài hành lang vang lên tiếng gót giày nện xuống mặt sàn. Mọi người trong phòng như thể bắt được tín hiệu gì đó, lập tức trở nên im lặng, không dám nói thêm lời nào. Giây lát sau, một bóng người bước vào phòng, tất cả sinh viên nam nữ đều đứng lên, kính cẩn chào: “Chúng em chào cô Trang.”

Giáo viên là một người phụ nữ có khí chất đặc biệt, dáng người cao ráo, gương mặt đoan trang. Sau khi vào phòng, bà liền ngồi vào vị trí đầu bàn họp, đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa sổ, ánh nắng chiếu thẳng vào khiến bà hơi nhúm mày.

Dư Tĩnh ở gần đó hiểu ý, vội ra cửa sổ kéo rèm lại, rồi ngồi vào cùng các sinh viên khác.

Cô giáo Trang đặt một tập tài liệu và điện thoại di động lên bàn họp, sau đó nói ngắn gọn: “Bắt đầu đi!”

Thứ tự báo cáo đã được xếp lịch sẵn từ trước. Cậu thanh niên đeo kính khi này báo cáo đầu tiên, cậu điều khiển máy chiếu mở file ppt đã chuẩn bị, slide đầu tiên hiện ra tên của cậu: Dương Triết.

Trong quá trình Dương Triết báo cáo, không khí trong phòng họp vô cùng yên lặng, chỉ có chiếc điện thoại di động của cô giáo Trang vang lên một tiếng giữa chừng. Có điều bà không hề xem ngay.

Khoảng mười phút sau, phần báo cáo của Dương Triết kết thúc. Cô giáo Trang lập tức đưa ra nhận xét, đám sinh viên của bà vừa nghe vừa chăm chỉ ghi chép. Cuối cùng, cô giáo Trang nói: “Được rồi.” Dương Triết liền thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng.

Cô giáo Trang nhớ ra hình như điện thoại có tin nhắn, liền mở ra xem, sau đó phân công Dương Triết: “Tôi có một gói bưu phẩm ở trạm chuyển nhận, cậu đi lấy giúp tôi.”

Dương Triết cầm chứng minh thư của cô giáo Trang, rời phòng họp đi lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh. Khi quay lại phòng họp, cậu thấy sinh viên báo cáo thứ hai đang cúi đầu nghe cô giáo Trang phê bình. Dương Triết có chút đắc ý, nhưng không thể hiện ra mặt, chỉ lặng lẽ đặt hộp bưu phẩm chuyển phát nhanh vừa lấy về và chứng minh thư trước mặt cô giáo, rồi ngồi vào chỗ của mình.

Cô giáo Trang cầm chiếc hộp giấy lên xem. Trên chiếc hộp đó dán đầy băng dính, không thể mở ngay ra được. Bà cầm chiếc hộp rời khỏi phòng họp, một lúc sau đã thấy quay lại ngay, trên tay cầm theo một con dao rọc giấy. Vì thời gian có hạn, bà không trao đổi tiếp với sinh viên trước đó nữa.

“Chúng ta đừng làm mất thời gian của mọi người, vấn đề của bạn hết buổi tôi sẽ tiếp tục trao đổi riêng với bạn.” Cô giáo Trang nghiêm khắc nói với cậu sinh viên, sau đó bà quay về phía cô gái duy nhất trong phòng họp: “Dư Tĩnh, em bắt đầu đi!”

Dư Tĩnh căng thẳng nuốt nước bọt, mở file ppt. Cô giáo Trang vừa nghe Dư Tĩnh trình bày, vừa bắt đầu dùng chiếc dao nhỏ cắt băng dính trên chiếc hộp giấy.

Dư Tĩnh vừa nói vừa liếc nhìn cô giáo Trang, có vẻ không tự tin về bài báo cáo của mình. Và tình hình có vẻ cũng đúng như cô lo lắng, vẻ mặt của cô giáo Trang mỗi lúc một nặng nề hơn.

Dư Tĩnh lại càng phấp phồng bất an, giọng nói cũng bắt đầu run. Cuối cùng cô giáo Trang gờ tay chặn lại: “Em đừng nói nữa!”

Dư Tĩnh nín thở, luống cuống không biết làm gì. Cô cúi đầu, chờ đợi trận phong ba bão táp sắp sửa giáng xuống.

Nhưng cô giáo Trang không nói thêm gì nữa. Giây lát sau, Dư Tĩnh ngẩng đầu quan sát phản ứng của cô giáo Trang, không ngờ, cô thấy sắc mặt cô giáo Trang tái nhợt mặt cắt không còn giọt máu.

Trong ấn tượng của Dư Tĩnh, cô chưa bao giờ thấy sắc thái như vậy trên gương mặt người phụ nữ này, cô biết chắc chắn mình không phải là nguyên nhân khiến sắc mặt bà trở nên như vậy.

Lúc này, đối tượng mà bà đang chăm chú nhìn lại là chiếc hộp chuyển phát nhanh vừa được mở ra.

Chương 1

Bắt Cóc

*C*on dao không vừa tay lắm, đành cố dùng tạm. Thế là ấn mạnh tay phải của người đàn ông đó xuống nền nhà, cửa theo khộp ngón tay cái.

Sau đó bèn đưa ngón tay bị cắt lên ngắm nghía, vết dao cũng tương đối phẳng, xem chừng có vẻ rất dễ nói lại.

Người báo án là Trang Tiểu Khê, nữ giới, 46 tuổi, giáo sư, bác sĩ chuyên khoa, kiêm nhiệm hai chức vụ: Viện phó viện Y học tỉnh và chủ nhiệm khoa Xương bệnh viện Nhân Dân tỉnh thành.

Trang Tiểu Khê hướng dẫn năm sinh viên khoa Sau đại học của viện Y học, hôm nay là ngày sinh viên báo cáo giữa kỳ, cho nên buổi chiều bà không đến bệnh viện, mà đến phòng họp của viện Y học.

Buổi báo cáo chính thức bắt đầu vào lúc 14 giờ. Khi sinh viên đầu tiên báo cáo, điện thoại di động của Trang Tiểu Khê nhận được một tin nhắn. Nội dung tin nhắn là: “Buru phẩm chuyên phát nhanh của bạn để ở trạm chuyển nhận của viện Y học. Chuyển phát nhanh Phương Thông.” Thời gian tin nhắn được gửi đi là 14 giờ 7 phút, có điều Trang Tiểu Khê đợi đến khi cậu sinh viên tên là Dương Triết báo cáo xong mới đọc tin nhắn. Sau đó bà liền nhờ Dương Triết đi lấy buru phẩm chuyên phát nhanh.

Khoảng 14 giờ 30 phút, Trang Tiểu Khê mở hộp buru phẩm chuyên phát nhanh, bà phát hiện thấy một ngón tay cái được đựng trong túi đá lạnh. Ngoài ra, trong hộp còn có một văn bản in ra trên giấy A4, một tấm vé xem thi đấu bóng đá và một chiếc túi vải màu đỏ cỡ bằng tâm chứng minh thư.

Nội dung văn bản như sau:

“Lý Tuấn Tùng đã bị tôi không chế. Ông ta vẫn còn sống. Gửi kèm ngón tay cái làm bằng chứng.”

Ngón tay này bị cắt vào 10 giờ 20 phút hôm nay, sau đó được cho ngay vào túi đá lạnh. Là chuyên gia phẫu thuật nối ghép của khoa Xương, bà chắc hẳn rất rõ: ngón tay bị cắt buộc phải tiến hành phẫu thuật ghép ngay trong vòng hai tư giờ đồng hồ, nếu không, Lý Tuấn Tùng sẽ vĩnh viễn mất ngón tay cái ở bàn tay phải của ông ta.

Bà có thể chuộc lại Lý Tuấn Tùng bằng kim cương. Tôi cần loại kim cương có giấy kiểm định đi kèm, tổng giá trị không được ít hơn một triệu nhân dân tệ. Cho số kim cương đó vào chiếc túi vải màu đỏ để trong cái hộp này, vào sân vận động Kim Sơn bằng vé xem thi đấu bóng đá và trao đổi ở đó.

Đừng có báo công an, nếu không, bà sẽ không bao giờ còn được gặp lại chồng mình.”

Sau khi xem xong văn bản, Trang Tiểu Khê suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng bà vẫn bấm máy gọi cho 110¹. Thời gian báo công an theo như danh sách cuộc gọi hiển thị là 14 giờ 36 phút, bên công an lập tức lập hồ sơ điều tra vụ bắt cóc. Năm phút sau, Đồng Nghênh Tân, cảnh sát hình sự được cử đến từ đồn công an khu

vực đã có mặt ở hiện trường tiến hành điều tra sơ bộ tình hình vụ án. Sau đó Trang Tiểu Khê đi ra ngoài chuẩn bị tiền. 15 giờ 9 phút, La Phi, đội trưởng đội Cảnh sát hình sự tỉnh thành có mặt, đồng thời tiếp nhận điều tra vụ án. Đây là một vụ bắt cóc mang tính chất nghiêm trọng, bên công an đã thành lập ban chuyên án, phòng họp hiện trường được cải tạo thành trung tâm chỉ huy, cuộc họp bàn luận phân tích tình hình vụ án đầu tiên đã diễn ra tại đây.

Đầu tiên, Đồng Nghênh Tân tiến hành báo cáo: “Nạn nhân Lý Tuấn Tùng và người báo án Trang Tiểu Khê có mối quan hệ vợ chồng. Lý Tuấn Tùng năm nay cũng 46 tuổi, từng là bác sĩ chuyên khoa của khoa Thận bệnh viện Nhân Dân tỉnh thành, cũng là chuyên gia hàng đầu của trung tâm cấy ghép thận. Người này đi khỏi nhà từ một tuần trước, sau đó không rõ tung tích, điện thoại di động cũng trong trạng thái không thể liên lạc được.

La Phi hỏi: “Một tuần trước đã mất tích hả? Trước đó có báo án không?”

“Không.”

“Không ư?” La Phi tỏ vẻ ngạc nhiên.

Đồng Nghênh Tân giải thích: “Quan hệ giữa hai vợ chồng nhà này không hề tốt đẹp gì, đợt trước còn định ly dị. Thế nên sau khi Lý Tuấn Tùng đi khỏi nhà, Trang Tiểu Khê cũng không đi tìm.”

“Thế bên bệnh viện Nhân Dân thì sao?” La Phi tiếp tục hỏi: “Một bác sĩ chuyên khoa, một tuần liền không đi làm, cơ quan cũng không có ai quản lý à?”

Đồng Nghênh Tân nói: “Lý Tuấn Tùng đã bị cho thôi việc, mấy tháng gần đây đang trong tình trạng thất nghiệp.” Anh dừng lại một lát rồi chủ động bổ sung: “Nguyên nhân bị thôi việc là do một tai nạn trong điều trị mà còn dẫn đến chết người.”

Tai nạn điều trị - thôi việc - ly dị - bắt cóc, xem chừng cái ông Lý Tuấn Tùng này đúng là số mệnh lắm tai ương. Một loạt những sự kiện này liệu có liên quan đến nhau không? La Phi chau mày, rất khó có thể tìm ra manh mối gì ngay được, nên anh tập trung tư duy vào vụ án bắt cóc.

Chiếc hộp tên bắt cóc gửi tới đang để trước mặt La Phi. Chiếc hộp có chiều cao khoảng năm cen-ti-mét, cỡ bằng một cuốn sách. La Phi đeo găng tay vào, lấy túi đá trong hộp ra.

Trong túi đá chứa đầy đá và hỗn hợp nước. Một chiếc túi nilon nhỏ ngâm giữa chỗ đá và nước đó, ngón tay được bọc kín trong chiếc túi nilon đó.

Rất rõ ràng, đó là ngón tay cái của một người đàn ông trưởng thành. Ngón tay bị cắt rời ở đốt thứ hai, mặt cắt bằng phẳng trơn nhẵn, vết cắt có phản ứng co da của cơ thể sống, đồng thời cơ thể thấy vết máu mới đông không lâu.

Những đặc trưng này cho thấy ngón tay cái này bị cắt từ một người sống chứ không phải là từ một xác chết, cũng cho thấy ít nhất cho đến lúc đó, nạn nhân vẫn còn sống. Đối với một vụ bắt cóc, đây cũng có thể tạm coi là một tin tốt.

La Phi nhìn chằm chằm vào ngón tay bị cắt một lúc rồi hỏi: “Bây giờ có thể xác định ngón tay này là của Lý Tuấn Tùng không?”

Đồng Nghênh Tân đáp: “Trang Tiểu Khê nói có thể khẳng định được.”

La Phi “ừ” một tiếng. Mặc dù ngón tay cái này không hề có đặc điểm gì rõ rệt, nhưng Trang Tiểu Khê và Lý Tuấn Tùng là vợ chồng đã mười mấy năm, có thể nhận ra được cũng không có gì lạ. Thực ra La Phi rất muốn hỏi xem Trang Tiểu Khê làm thế nào mà nhận ra được, đáng tiếc là bà không có mặt ở hiện trường.

“Người phụ nữ này... vội đi chuẩn bị tiền thế chứ, bây giờ việc quan trọng nhất phải là phối hợp với công an điều tra vụ án chứ.” La Phi vừa lầm bầm vừa bỏ chiếc túi đá vào lại trong chiếc hộp.

Là người nhà của người bị hại, đi chuẩn bị tiền cũng không có gì đáng nói. Nhưng cứ chuẩn bị tiền mà mặc kệ không để ý gì đến bên công an, điều này ít nhiều cũng khiến La Phi cảm thấy không thoải mái vì sự thiếu tin tưởng.

“Tôi cũng nói rồi, bảo bà ấy chờ đã. Nhưng...” Đồng Nghênh Tân nhún vai nói vẻ bất lực, “bà này ngang lắm, tôi không thể ngăn được.”

La Phi khẽ xoa tay về phía Đồng Nghênh Tân, muốn nói mình không hề có ý trách đối phương. Cho dù Trang Tiểu Khê có mặt ở hiện trường hay không, công an vẫn phải nhanh chóng đưa ra một phương án tác chiến, đây là nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt.

Cho đến lúc này, manh mối tên bắt cóc để lại chỉ có chiếc hộp trước mặt này.

Đã là vật do tên bắt cóc chủ động gửi tới, thì thực sự không có hy vọng tìm được dấu vân tay. Hành động thực sự có ý nghĩa có lẽ là tìm ra thông tin về người gửi bằng cách điều tra chiếc hộp.

Hóa đơn chuyển phát nhanh được dán ngay ở mặt trên của chiếc hộp, trên hóa đơn có thông tin chuyển nhận do người viết ghi. Chữ nào cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, như chữ trẻ con. La Phi đoán chắc là kẻ khả nghi viết bằng tay trái, mục đích nhằm che giấu nét chữ thật.

Đọc kỹ tờ hóa đơn đó, không chỉ có đầy đủ họ tên, địa chỉ, số điện thoại của người nhận là Trang Tiểu Khê, mà còn có cả thông tin của người gửi, nội dung cụ thể như sau:

Người gửi: Trương Vĩ

Địa chỉ: Phòng 803, tòa nhà số 5, thôn Thạch Thập mới

Số điện thoại liên hệ: 158*****.

Có điều, La Phi lập tức ý thức được những thông tin này không chắc đã có nhiều giá trị. Vì anh biết thôn Thạch Thập mới là một khu dân cư nhỏ kiểu cũ đã hơn mười năm, trong khu toàn là những tòa nhà thấp chỉ có sáu tầng, không hề có phòng 803 như vậy. Cho nên, có thể thấy ngay đây là địa chỉ giả.

“Trương Vĩ” chắc chắn cũng là tên giả rồi. Tỷ lệ trùng của cái tên này vô cùng cao, trong hệ thống hộ khẩu toàn quốc, ít nhất cũng phải tìm thấy một trăm nghìn người mang cái tên này, kẻ khả nghi ghi cái tên này, hẳn là muốn bên công an lãng phí công sức đây.

La Phi cũng không có hy vọng gì về tính chân thực của số điện thoại liên lạc đó, nhưng anh vẫn cứ thử gọi xem. Đầu bên kia điện thoại nhanh chóng vọng ra chuỗi âm thanh: “Xin lỗi, số máy bạn gọi đã tắt máy.” La Phi khẽ nhíu mày, rồi nói với một cậu thanh niên bên cạnh: “Cậu kiểm tra số điện thoại này xem có thể tìm được chủ máy không.”

“Vâng.” Cậu thanh niên chép số điện thoại rồi lập tức bắt đầu trao đổi về kênh tìm thông tin. Anh chàng trẻ tuổi này tên Doãn Kiếm, là trợ lý của La Phi. Năm ngoái họ quen nhau trong quá trình truy bắt tên sát thủ liên hoàn Eumenides, trở thành một cặp bài trùng. Mấy tháng trước, tên sát thủ đó cuối cùng cũng bị tổng vào tù, còn vụ bắt cóc này xảy ra có thể coi một thử thách cam go nữa đối với hai người.

Lúc này La Phi lấy điện thoại di động của mình ra, bắt đầu gọi cho số máy dịch vụ khách hàng ghi trên hóa đơn chuyển phát nhanh. Mặc dù thông tin trên hóa đơn không hề đáng tin cậy, nhưng biết đâu có thể tìm ra được nhân viên chuyển phát nhanh đã nhận chiếc hộp này, hoặc là có thể lấy được một vài thông tin về người gửi từ đối phương.

Điện thoại nhanh chóng có tín hiệu.

“Xin chào, đây là hãng chuyển phát nhanh Phương Thông.”

“Tôi là cảnh sát, tôi muốn gặp nhân viên chuyển phát nhanh của các bạn để tìm hiểu một sơ thông tin.”

“Ồ, vâng... Xin hỏi, anh muốn gặp nhân viên nào?”

“Tôi đang có mã số của một hóa đơn chuyển phát nhanh, tôi muốn gặp nhân viên đã nhận đơn hàng này.”

“Vâng, cho hỏi mã hóa đơn là?”

La Phi đọc một dãy số, đầu điện thoại lên kia lập tức vọng ra tiếng gõ bàn phím, xem chừng nhân viên dịch vụ khách hàng đang tra tìm trong hệ thống. Một lát sau, đối phương trả lời: “Xin lỗi, không tìm thấy mã hóa đơn này trong hệ thống.”

“Cái gì?” La Phi ngớ ra, “Anh có chắc không?”

“Chắc chắn. Toàn bộ đơn hàng của công ty chúng tôi đều phải nhập vào hệ thống mạng, tôi có thể khẳng định là: Chúng tôi chưa bao giờ nhận gói chuyển phát nhanh nào có mã số hóa đơn như vậy.”

“Vâng... vâng... Tôi hiểu rồi.” La Phi cúp điện thoại về mặt trầm ngâm, sau đó anh nhìn về phía Đồng Nghênh Tân, “Vừa nãy anh nói gói bưu phẩm chuyển phát nhanh này là do một sinh viên đi lấy về à?”

“Đúng thế, Dương Triết.”

La Phi đưa ra chỉ thị: “Tôi muốn gặp cậu ta.”

Là một trong những nhân chứng khi xảy ra vụ án, Dương Triết vẫn đang chờ ở gần đó. Đồng Nghênh Tân nhanh chóng dẫn cậu ta đến chỗ La Phi.

La Phi hất hàm về phía cái hộp, hỏi: “Cậu là người đi lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh về hả?”

“À... Vâng.” Bị công an hỏi, Dương Triết ít nhiều cũng cảm thấy hơi căng thẳng.

“Người đưa bưu phẩm là ai?”

“Em không gặp được.”

“Không gặp được?”

“Em lấy ở phòng chuyển nhận, lúc em đến đó, nhân viên đưa bưu phẩm đã đi mất rồi.”

La Phi đã hiểu, anh lập tức gạt đầu bảo: “Bây giờ dẫn tôi đến phòng chuyển nhận.” Anh vừa nói vừa lấy vật liên quan đến vụ án trong chiếc hộp ra, đưa cho nhân viên phụ trách cất giữ, còn mình thì cầm chiếc hộp không đi ra ngoài cửa cùng Dương Triết.

Trên đường đến phòng chuyển nhận, La Phi đã tìm hiểu được sơ bộ về tình hình chuyển nhận bưu phẩm chuyển phát nhanh ở viện Y học.

Kí túc xá và văn phòng trong học viện không được tùy tiện đi vào, nhân viên chuyên phát nhanh không thể thực sự hoàn thành được nhiệm vụ “đưa hàng đến tận nơi”, vì vậy đã hình thành mô hình phòng chuyên nhận là “trạm trung chuyển”. Nói một cách cụ thể, có nghĩa là nhân viên chuyên phát nhanh gửi toàn bộ bưu phẩm chuyên phát nhanh ở phòng chuyên nhận cố định, sau đó gửi tin nhắn thông báo cho người nhận. Sau khi đọc được tin nhắn, người nhận sẽ đến phòng chuyên nhận để lấy bưu phẩm chuyên phát nhanh của mình.

Phòng chuyên nhận nằm ở tầng 1 của trung tâm phục vụ tổng hợp trong học viện. Chủ thể của trung tâm phục vụ là nhà ăn, đồng thời ở phía đông của tòa nhà còn có vài cửa hàng nhỏ. Một người tên là Trương Đăng đã thuê một gian trong số những cửa hàng đó để bán sách. Mấy năm nay, việc kinh doanh của các cửa hàng sách giấy càng ngày càng khó khăn, thời gian trước, cửa hàng này cũng rất vắng khách. Sau đó, ông chủ họ Trương liền nảy ra ý tưởng hợp tác với những công ty chuyên phát nhanh, cải tạo cửa hàng thành phòng chuyên nhận chuyên phát nhanh trong trường. Công ty chuyên phát nhanh có thể để bưu phẩm chuyên phát nhanh cần chuyển đi ở đây, giáo viên và sinh viên cần gửi chuyên phát nhanh cũng có thể điền hóa đơn gửi bưu phẩm ở đây, lợi nhuận mà ông chủ Trương kiếm được từ việc này lớn hơn rất nhiều so với thu nhập từ việc kinh doanh cửa hàng sách.

Sau khi đến phòng chuyên nhận, đầu tiên La Phi giới thiệu về mình trước. Sau đó anh lấy ra một chiếc hộp hỏi ông Trương: “Anh có ấn tượng về cái hộp này không?”

Ông Trương lắc đầu rồi hỏi: “Cái hộp này là bưu phẩm lấy từ chỗ tôi à?”

“Đúng thế, là cậu ấy đến lấy.” La Phi chỉ vào Dương Triết ở bên cạnh, “Anh có ấn tượng về cậu ấy không?”

Ông Trương nhìn Dương Triết, dường như nhớ ra điều gì đó: “Ồ, tôi nhớ cậu ta, lúc chiều đã đến lấy bưu phẩm chuyên phát nhanh, ờ...” Ông ta lại liếc nhìn về phía tay La Phi, nói: “Đúng rồi, chính là cái hộp này.”

La Phi tiếp tục hỏi: “Cái hộp này đến chỗ anh như thế nào, anh còn nhớ không?”

Ông Trương nhìn hóa đơn chuyên phát nhanh trên chiếc hộp: “Đây chẳng phải là của hãng chuyên phát nhanh Phương Thông chuyển đến đó sao?”

“Anh có chắc chắn không?” La Phi nhấn giọng hỏi tiếp, “Anh có tận mắt nhìn thấy nhân viên Phương Thông mang đến không?”

“Cái này thì tôi không nhìn thấy.” Ông Trương vội xua tay, rồi lại giải thích: “Mấy hôm nay chỗ tôi nhận được cả nghìn gói bưu phẩm chuyên phát nhanh,

Phuong Thông là hãng lớn nhất, ngày nào cũng mấy trăm gói. Tôi làm sao mà nhìn rõ như thế được? Hơn nữa cái hộp này cũng rất bình thường. Các bưu phẩm kiểu tương tự như thế nhiều lắm.”

La Phi đảo mắt khắp một lượt. Đây là một gian phòng khoảng hai mươi mét vuông, rất nhiều bưu phẩm chuyển phát nhanh chất đống trên sàn nhà, nhìn sơ qua, quả nhiên có nhiều hộp đều rất giống nhau.

“Hàng ngày cứ có bưu phẩm chuyển đến là đổ xuống sàn thế này, tôi hầu như cũng không nhìn kĩ.” Ông Trương đưa tay chỉ và nói, “Đây, cái đống to này là của Phuong Thông, đống này là của Nguyên Thông, đống này là của Thiên Thiên, đống này là Thuận Đạt... Cái hộp anh cầm có dán hóa đơn của Phuong Thông, chắc chắn là nhân viên của Phuong Thông chuyển đến chứ còn gì nữa.”

Đúng lúc đó có một sinh viên ra cửa phòng chuyển nhận sau khi tìm thấy bưu phẩm chuyển phát nhanh. Ông Trương kiểm tra thông tin cá nhân của đối phương, sinh viên đó liền mang bưu phẩm của mình về.

“Cứ thế là mang đi á?” La Phi thấy hơi kì quặc, “Không cần kí nhận à?”

“Nhân viên chuyển phát nhanh đã mang toàn bộ hóa đơn kí nhận về rồi.” Ông Trương dừng lại một chút, rồi lại giải thích chi tiết: “Thực ra, theo đúng quy trình chuẩn thì tôi phải kí nhận số bưu phẩm này, đồng thời ghi lại toàn bộ danh sách nhận bưu phẩm vào sổ, khi người nhận đến nhận bưu phẩm cũng phải kí vào cuốn sổ ghi chép của tôi, như vậy trách nhiệm của mỗi một bước đều rất rõ ràng. Nhưng mỗi ngày tôi đều phải nhận quá nhiều bưu phẩm chuyển phát nhanh, không thể nào có đủ thời gian để ghi chép lại toàn bộ được. Cho nên đơn giản hóa thôi, có nghĩa là nhân viên chuyển phát nhanh chuyển bưu phẩm đến chỗ tôi, hóa đơn kí nhận thì họ trực tiếp mang đi, khi người nhận đến lấy bưu phẩm thì tôi đối chiếu thông tin cá nhân là được.”

“Như thế thì có khác nào không kí nhận đâu? Nếu bị mất bưu phẩm thì ai bồi thường?”

“Công ty chuyển phát nhanh bồi thường chứ ai nữa, đảng nào thì cũng có gì nghiêm trọng đâu. Mức bồi thường khi làm mất bưu phẩm chuyển phát nhanh thông thường là ba lần cước phí vận chuyển, cũng chỉ hai ba mươi tệ, thì thoảng mất một gói bưu phẩm, họ cũng không mấy quan tâm.” Ông Trương giải thích thêm, sau đó lại tổng kết: “Nói trắng ra là làm qua chỗ tôi đúng là bên công ty chuyển phát nhanh có rủi ro, nhưng so với số tiền tiết kiệm được về nhân lực thì sự rủi ro đó không đáng bàn.”

Trong lúc nói chuyện, lại có vài sinh viên vào tìm bưu phẩm, mỗi sinh viên đều đeo ba lô khác nhau, lúc tìm trong đống bưu phẩm tương ứng.

La Phi chăm chú nhìn dáng vẻ mấy sinh viên đó, không biết đang suy nghĩ điều gì, một lát sau, anh lại hỏi ông Trương: “Ba lô cũng được mang vào phòng chuyên nhận thoải mái à?”

“Tất nhiên là được, chỗ tôi có phải là siêu thị đâu.” Ông Trương nhìn La Phi ánh mắt có vẻ suy nghĩ, “Anh lo là có người lấy trộm bưu phẩm phải không? Không đến mức ấy đâu, họ có biết bưu phẩm của người khác là thứ gì đâu, lấy có tác dụng gì? Hơn nữa, gian phòng này rộng có ngần này, lại trống huếch không có đồ đạc gì, muốn lấy trộm cũng rất khó.”

“À, tôi không nói là có người lấy trộm đồ.” La Phi giải thích, “Tôi muốn nói là: Liệu có người nào lén lút mang đồ gì vào không?”

“Mang đồ vào?” Ông Trương mở to mắt ngơ ngác, có vẻ không hiểu.

La Phi cũng không giải thích thêm, anh chỉ hỏi đối phương theo mạch suy nghĩ của mình: “Hôm nay hàng chuyển phát nhanh Phương Thông đưa bưu phẩm đến lúc nào?”

Ông Trương nhớ lại một lát rồi đáp: “Ngay trước bữa trưa, khoảng 11 giờ.”

Mười một giờ, La Phi tính toán thời gian ở trung tâm, càng thêm khẳng định một phán đoán. Để cho chắc chắn, anh lại hỏi tiếp: “Có nghĩa là trước 11 giờ, đồng bưu phẩm chuyển phát nhanh này của Phương Thông còn chưa có, đúng không?”

Ông Trương gật đầu đáp: “Đúng.”

“Có điều, bưu phẩm chuyển phát nhanh không nhất định được lấy hết trong ngày đúng không? Liệu có bưu phẩm từ hôm qua xếp trong đó không?”

“Tôi nào lúc hết giờ làm việc, chúng tôi cũng đều cất hết số bưu phẩm còn lại đi. Đến ngày hôm sau, khi bưu phẩm mới chuyển đến xong mới lấy ra xếp vào cùng.”

La Phi “ồ” một tiếng, chủ đề này coi như kết thúc. Sau đó anh bắt đầu nhìn lên trần nhà tìm kiếm: “Chỗ anh có lắp camera không?”

“Trong phòng này của tôi không lắp camera.” Ông Trương đưa tay chỉ ra chỗ lồi vào trung tâm phục vụ, “Chỗ cửa lớn đằng kia có lắp đấy.”

La Phi quay đầu nói với một cảnh sát đi cùng ở phía sau: “Cậu liên hệ với phòng bảo vệ, tôi muốn lấy đoạn ghi hình giám sát ở đầu camera kia trong khoảng từ giờ trưa ngày hôm nay đến 2 giờ chiều.”

Họ rời khỏi trung tâm phục vụ đúng lúc Doãn Kiếm từ phía trước mặt đi tới, câu báo cáo với La Phi: “Đội trưởng La, đã kiểm tra ra số điện thoại đó rồi, chủ máy chính là Lý Tuấn Tùng.”

La Phi “ồ” một tiếng, kết quả này cũng không bất ngờ. Trong các vụ bắt cóc, bọn bắt cóc thường sử dụng điện thoại di động của người bị hại làm phương tiện liên lạc. Tên đó lưu số điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng trên hóa đơn chuyển phát nhanh là có ý ngầm báo có thể liên hệ với hắn qua số điện thoại di động này chăng?

Doãn Kiếm tất nhiên cũng hiểu những chi tiết quan trọng trong đó, nên có những việc không cần La Phi phân công cũng đã triển khai: “Tôi đã nói với phòng kỹ thuật rồi, hễ số này bật máy thì thông báo cho chúng ta ngay, chắc sẽ nhanh chóng xác định được vị trí của chiếc điện thoại di động thôi.”

La Phi khen: “Rất tốt.” Sau đó anh giao chiếc hộp chuyển phát nhanh cho Doãn Kiếm rồi nói: “Giúp tôi làm một phép thử.”

“Phép thử gì?”

“Trong tòa nhà này có một phòng chuyển nhận, cậu đi thử xem có thể để cái hộp này vào trong đồng bưu phẩm chuyển phát nhanh không - lúc đặt vào đừng để người khác phát hiện thấy.”

Doãn Kiếm gật đầu, quay người đi vào trong tòa nhà. Khoảng năm sáu phút sau, cậu lại cầm chiếc hộp đi ra.

La Phi bước tới hỏi: “Thế nào?”

“Rất đơn giản.” Doãn Kiếm thuật lại quá trình thử, “Tôi cứ kẹp chiếc hộp dưới nách thế này, trực tiếp đi vào trong phòng. Sau đó cúi xuống giả vờ tìm chọn bưu phẩm chuyển phát nhanh, rồi nhân thể vút luôn cái hộp vào. Có điều lúc ra khỏi cửa, bị ông chủ chặn lại, ông ta tưởng là tôi đến lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh.”

La Phi mỉm cười nói: “Giống như tôi nghĩ, ông chủ này quả nhiên là chỉ quản lý đầu ra, không quản lý đầu vào.”

“Đội trưởng La này.” Doãn Kiếm đại khái cũng đoán ra dụng ý của La Phi, “Có phải anh nghi ngờ có người lén lút bỏ chiếc hộp này vào trong phòng chuyển nhận không?”

“Đúng thế.” La Phi vẫy tay, dẫn Doãn Kiếm đi về phía phòng bảo vệ, vừa đi vừa nói, “Bên chuyển phát nhanh Phương Thông không tìm thấy mã số hóa đơn này trong hệ thống phục vụ khách hàng, điều này cho thấy, người mang chiếc hộp đến không phải là nhân viên chuyển phát nhanh, mà là một kẻ khác.”

“Nhưng...” Doãn Kiếm khẽ gãi đầu, “Hệ thống nội bộ của Phương Thông có chắc chắn là đáng tin cậy không?”

“Thường là đáng tin cậy. Tất nhiên rồi, tôi đưa ra phán đoán cũng không phải chỉ dựa vào lời của mỗi bên dịch vụ khách hàng, thực ra xét từ góc độ thời gian cũng có thể thấy là cái hộp này không thể đi theo con đường vận chuyển hàng thông thường.”

“Góc độ thời gian?” Doãn Kiếm cố gắng suy nghĩ để theo được tư duy của La Phi.

La Phi gợi ý: “Tên bắt cóc nói là đã cắt ngón tay cái của Lý Tuấn Tùng vào 10 giờ 20 phút, mà nhân viên chuyển phát nhanh của Phương Thông chuyển bưu phẩm của ngày hôm nay đến phòng chuyển nhận vào khoảng 11 giờ.”

Doãn Kiếm lập tức hiểu ra: “Đúng rồi! Nếu đi theo con đường vận chuyển hàng thông thường thì từ lúc nhận hàng đến lúc chuyển hàng, không thể kịp trong một khoảng thời gian ngắn như vậy!”

“Đúng thế. Mặc dù lời của tên bắt cóc không chắc đã đáng tin, nhưng cái ngón tay bị cắt thì không biết nói dối. Căn cứ vào độ tươi của ngón tay, chắc chắn là mới bị cắt trong hôm nay. Bưu phẩm được giao hôm nay, cho dù là gửi đến một điểm trong thành phố, cũng không thể xử lý xong vào 11 giờ được.”

Doãn Kiếm gật đầu tổng kết: “Cho nên chiếc hộp này chắc chắn không phải là do nhân viên chuyển phát nhanh mang đến, mà là chính người gửi đã để vào phòng chuyển nhận. Người gửi này rất có khả năng chính là tội phạm. Hẳn sử dụng thủ đoạn này, vừa đạt được mục đích là chuyển cái hộp, đồng thời lại giấu được tung tích của mình.”

Trong khi nói chuyện, hai người đã đến cửa phòng bảo vệ. Trưởng phòng bảo vệ Cao Tiểu Bảo đích thân đưa La Phi đến phòng giám sát, toàn bộ dữ liệu ghi hình có liên quan đã được chuẩn bị sẵn sàng để tiến hành điều tra.

“Nhân viên chuyển phát nhanh của Phương Thông đến phòng chuyển nhận vào 11 giờ, còn Trang Tiểu Khê nhận được tin nhắn thông báo nhận bưu phẩm chuyển phát nhanh vào 2 giờ 7 phút chiều. Tên đó chắc đã vào phòng chuyển nhận trong khoảng giữa hai mốc thời gian này.” La Phi nói với Doãn Kiếm, “Chúng ta chia dữ liệu ghi hình ra làm hai đoạn, tôi xem đoạn phía trước, cậu xem đoạn phía sau, nhanh chóng lướt qua một lượt, xem có phát hiện được đối tượng khả nghi không?”

Cao Tiểu Bảo mạnh dạn chủ động đề nghị: “Chúng tôi cũng giúp một tay cùng xem, mọi người phân công tỉ mỉ một chút, hiệu suất sẽ cao hơn!”

Đối phương có ý tốt, song La Phi không thể tin tưởng vào năng lực nghiệp vụ của những nhân viên bảo vệ này. Vì kẻ khả nghi chưa để lộ bất cứ đặc điểm ngoại hình nào, phân tích hình ảnh camera ghi lại chỉ có thể dựa vào trực giác. Loại trực giác này được tôi luyện qua nhiều năm làm việc điều tra hình sự, nhân viên bảo vệ hiện nhiên không có khả năng này. La Phi cũng không tiện từ chối thẳng thừng, liền cười nhẹ nhàng bảo: “Cũng không cần chia nhỏ quá. Các anh cứ ngồi cạnh hai chúng tôi, mọi người cùng xem.”

May là đoạn băng ghi hình cũng không dài, chia thành hai đoạn, rồi xem bằng cách tua nhanh, chưa đến một tiếng đồng hồ đã xem xong.

Có điều việc phân biệt để tìm ra mục tiêu trong đoạn băng ghi hình khó hơn rất nhiều so với suy nghĩ của La Phi, vì số người ra vào trung tâm phục vụ thực sự quá lớn. Nhất là khoảng thời gian từ 11 giờ đến 12 giờ, giáo viên và sinh viên nườm nượp đến nhà ăn ăn cơm. Hơn nữa, hầu hết sinh viên đều đeo ba lô, nếu chỉ nói về tính khả năng, tất cả bọn họ đều có khả năng là “người gửi bưu phẩm”.

Xem một lượt hoa cả mắt mà không phát hiện ra điều gì. Đúng lúc La Phi đang cảm thấy thất vọng, bỗng chuông điện thoại di động reo lên. Bắt máy thì là Đồng Nghênh Tân gọi đến: “Đội trưởng La, tôi vừa liên hệ với Trang Tiểu Khê, chị ấy đã chuẩn bị đủ tiền chuộc, đang trên đường trở về viện Y học.”

“Được.” La Phi cúp máy. Anh xoa xoa đôi mắt đã mỏi nhức, gọi Doãn Kiếm: “Đi thôi, về trung tâm chỉ huy!”

2

Ngoài hành lang vang lên tiếng gót giày gỗ xuống mặt sàn, tiếp đó liền nghe thấy những sinh viên đang chờ ngoài cửa lễ phép chào: “Cô Trang.” Xen lẫn trong đó còn tiếng chào của một cô gái: “Thầy Kha.”

“Ngón tay ở đâu?” Một phụ nữ lên tiếng hỏi. Lúc bà nói, mặc dù không lớn tiếng, nhưng giọng nói của những người khác lập tức đều bị át đi.

“Cất trong tủ lạnh rồi ạ.” La Phi nghe giọng nhận ra người trả lời là Dương Triết.

Người phụ nữ vừa hỏi không nói thêm gì nữa. Tiếng gót giày “cốp cốp cốp” lại vang lên, di chuyển về phía cửa phòng họp.

La Phi biết người vừa hỏi chính là Trang Tiểu Khê, anh ngồi trong phòng neho mắt lại, chờ người phụ nữ được nói là “rất ngang” này.

Không xinh, nhưng có khí chất cao quý đặc biệt của tầng lớp trí thức cao - đây là ấn tượng đầu tiên của La Phi về Trang Tiểu Khê. Người phụ nữ này mặc một chiếc áo khoác dạ màu lục thẫm, vai đeo một chiếc túi dáng nữ, kiểu túi rất đơn giản, nhưng nhìn một cái biết ngay là hàng hiệu có mức giá không rẻ.

Gót đôi giày da của bà cũng không cao, nhưng lại phát ra âm thanh “cộp cộp” như vậy, cho thấy bà bước chân rất mạnh. Sau khi bước vào phòng, bà dừng lại ở cửa một lát, nhanh chóng đưa mắt nhìn một lượt quanh phòng. Cuối cùng, ánh mắt bà dừng lại trên người La Phi, nhưng bà không chủ động nói gì, chỉ tìm một chiếc ghế ngồi xuống. Lúc ngồi vào ghế, bà buông một tiếng thở dài, sau đó để cái túi ở trước mặt mình, hai tay ôm lấy người kiêu tu thế bảo vệ.

Mặc dù vẻ mặt đầy lo âu, nhưng trạng thái tinh thần không hề ủ rũ. Giống như một cây lớn, cho dù gió thu buốt lạnh, rừng lá gãy cành, nhưng thân cây kiên cường vẫn thẳng đứng không gục ngã.

Trang Tiểu Khê không quay lại một mình, theo sau bà là một người đàn ông chừng 50 tuổi. Người đàn ông đó dáng người cao to, tướng mạo bình thường, ăn mặc rất giản dị. Ông ta mặc một chiếc áo jacket để mở không cài, chiếc áo sơ mi bên trong cũng để mở mấy khuy. Cho dù như vậy, ông ta vẫn mồ hôi mồ kê nhễ nhại, cứ như vừa từ sân vận động về.

“Ái dà, khát quá, có nước không?” Người đàn ông đi thẳng đến chỗ bàn họp, cầm luôn một cốc trà lên uống, cũng chẳng để ý xem chiếc cốc đó đã có người uống chưa. Uống một hơi hết cốc nước xong, ông ta liền tặc lưỡi hài lòng, nhưng miệng lại nói: “Loại trà này chẳng ra làm sao cả, chỉ giải khát được thôi.”

Mọi người trong phòng vốn đang tập trung sự chú ý vào Trang Tiểu Khê, nhưng ánh mắt mọi người nhanh chóng bị hút về phía người đàn ông. Lúc này ông ta mới để ý đến xung quanh, ông ta “ồ” một tiếng và hỏi: “Đông người thế này? Các anh là ai vậy hả?”

Vụ bắt cóc phải được điều tra bí mật, nên La Phi và mọi người đều không mặc cảnh phục. Người đàn ông không nhận ra họ là cảnh sát cũng là điều dễ hiểu, nhưng hỏi như vậy có phần hơi mất lịch sự. Trang Tiểu Khê cảm nhận được không khí khó xử, liền giải thích: “Họ là cảnh sát.”

“Ồ, ra là cảnh sát.” Ông ta kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống cạnh Trang Tiểu Khê, đồng thời lẩm bẩm nói: “Cảnh sát sao không đi phá án, lại ngồi không cả ở đây...”

Ngay cả người điềm đàm như La Phi cũng không khỏi chau mày, Doãn Kiếm ở bên cạnh liền hỏi thẳng: “Ông là ai?”

Vẫn là Trang Tiểu Khê cướp lời: “Đây là chủ nhiệm khoa Bệnh lý ở bệnh viện Nhân Dân chỗ chúng tôi, Kha Thủ Cần.”

Chủ nhiệm khoa Bệnh lý, như vậy cũng là nhân vật có tí máu mặt đấy chứ, sao bộ dạng ăn nói lại buồn cười như thế được? Doãn Kiếm thầm nghĩ, giọng nói có phần nhẹ nhàng hơn: “Bên cảnh sát chúng tôi đang phá án, đối với những người không liên quan, phiền ông ra chỗ khác.”

“Người không liên quan?” Kha Thủ Cần rất lấy làm bực mình về câu nói đó, ông ta gân cổ lên, “Tôi làm sao lại là người không liên quan được hả?!”

Trang Tiểu Khê lại tiếp lời: “Chủ nhiệm Kha là bạn thân đã nhiều năm của tôi, đến đây để giúp đỡ, tôi mong là ông ấy có thể ở lại cùng tôi.” Lúc nói câu này, bà chăm chú nhìn La Phi, rất rõ ràng người phụ nữ này đã phán đoán được vị trí của La Phi trong nhóm cảnh sát này.

La Phi cân nhắc một lúc, cuối cùng quay về phía Kha Thủ Cần gật đầu: “Thôi được, ông có thể ở lại, nhưng ông phải tuân thủ kỉ luật.”

Trang Tiểu Khê cũng quay đầu lại dặn dò: “Đừng nói linh tinh.”

Kha Thủ Cần tay ôm hai vai, ngả người dựa vào thành ghế, quả nhiên không nói nữa.

“Tôi là đội trưởng đội Cảnh sát hình sự của Sở Công an thành phố, đây là Doãn Kiếm, trợ lý của tôi. Hiện giờ vụ án do tôi phụ trách.” La Phi giới thiệu ngắn gọn về mình, sau đó bắt đầu hỏi: “Chị vừa đi chuẩn bị tiền?”

Trang Tiểu Khê “ừ” một tiếng rồi lấy trong chiếc túi nữ ra một chiếc túi vải màu đỏ để lên bàn: “Theo yêu cầu của đối phương, đã mua mười lăm viên kim cương lớn, tổng giá trị là một triệu tệ.” Nét mặt La Phi và những người khác có vẻ kinh ngạc, tiếp đó bà giải thích luôn: “Bản thân tôi không thể có nhiều tiền mặt như thế, may mà có chủ nhiệm Kha giúp đỡ - ông ấy đã đem gần như toàn bộ số tiền tiết kiệm ra cho tôi vay.”

Kha Thủ Cần có vẻ đắc ý, khẽ xoay người, miệng nói: “Đào, một thằng đàn ông độc thân như tôi, tiền trong tay tạm thời cũng có cần dùng đến đâu.”

La Phi chăm chú nhìn chiếc túi kim cương một lúc - anh biết chiếc túi đó cũng là do tên tội phạm gửi tới, anh nhanh chóng ngẩng đầu lên, một lần nữa chạm phải ánh mắt Trang Tiểu Khê.

“Tôi có thể hiểu được tâm trạng của chị, có điều chị không nên tự hành động theo ý mình.” La Phi nói, “Xây ra sự việc như thế này, đầu tiên chị phải nghe theo kế hoạch của cảnh sát.”

Trang Tiểu Khê im lặng giây lát, rồi hỏi lại: “Anh cảm thấy tôi không nên đi chuẩn bị tiền?”

“Đúng thế. Việc đầu tiên chị nên làm là ngay lập tức phối hợp với cảnh sát triển khai điều tra, đây mới là việc quan trọng nhất.”

Trang Tiểu Khê đưa tay trái lên, hướng chiếc đồng hồ đeo tay về phía La Phi: “Đã 4 rưỡi rồi, 5 giờ là ngân hàng đóng cửa. Nếu tôi không đi chuẩn bị tiền trước, liệu có kịp không?”

La Phi xòe hai tay nói: “Không kịp mới tốt.”

Trang Tiểu Khê chau mày: “Có nghĩa là sao?”

“Không cần đến gặp đúng giờ hẹn.” La Phi giải thích, “Chị phải tìm mọi cách thương lượng với tên bắt cóc kéo dài thời gian trao đổi. Không kịp chuẩn bị tiền chính là một lý do rất hợp lý. Trong lúc chị thương lượng trì hoãn, cảnh sát sẽ sử dụng mọi cách phân tích tìm ra thông tin cá nhân và vị trí hiện tại của tên bắt cóc. Chị càng kéo dài được thời gian, thì khả năng phá án của cảnh sát càng lớn.”

Không ngờ Trang Tiểu Khê từ chối: “Không được. Các anh không thể chỉ quan tâm đến việc phá án, còn phải xem xét cả sự an toàn của Lý Tuấn Tùng nữa.”

“Đúng thế.” La Phi nghiêm nghị nói, “Chỉ có kéo dài thời gian mới có thể đảm bảo được sự an toàn của Lý Tuấn Tùng.”

Trang Tiểu Khê lắc đầu liên tục, không thể nào đồng ý được với cách nói của đối phương: “Không thể nào! Tôi cố tình kéo dài thời gian, nếu tên bắt cóc nổi giận, chắc chắn sẽ giết con tin!”

Quả nhiên là một phụ nữ rất “ngang”, La Phi biết muốn thuyết phục đối phương không hề dễ. Anh buộc phải giảng giải tỉ mỉ một chút, để có thể đưa ra đầy đủ lý do.

La Phi khẽ đưa người về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng vào người phụ nữ ngồi trước mặt giây lát sau anh lên tiếng: “Tôi đã làm cảnh sát gần hai mươi năm rồi, trong thời gian đó đã từng gặp mười bảy vụ bắt cóc. Cả mười bảy vụ bắt cóc này cuối cùng đều được phá án, toàn bộ tội phạm bắt cóc đều bị bắt giữ. Nhưng tôi chỉ giải cứu được tám người, chị có hiểu điều này có nghĩa là gì không?”

Nét mặt Trang Tiểu Khê tối lại: “Những người bị hại khác đều đã chết, đúng không?”

“Đúng thế. Hơn một nửa số người bị hại đều bị chết, trong đó có sáu đứa trẻ. Người bị hại chết rồi, có bắt được tội phạm bắt cóc còn có tác dụng gì cơ chứ?” Sau khi buông một tiếng thở dài nặng nề, La Phi lại hỏi: “Chị có biết chín người đó đã chết thế nào không?”

Trang Tiểu Khê lắc đầu.

La Phi nói: “Có bốn người đã bị giết từ ngay khi vụ án xảy ra. Bởi vì tội phạm bắt cóc thấy người bị hại còn sống là một sự uy hiếp, chúng sợ người bị hại trốn thoát, hoặc là không tìm được nơi khống chế người bị hại phù hợp. Cho nên chúng trực tiếp giết hại luôn con tin, sau đó lừa người nhà để lấy tiền chuộc.”

Nghe đến đó, Trang Tiểu Khê không kìm được, nói xen vào: “Nhưng Lý Tuấn Tùng chắc chắn vẫn còn sống.”

“Đúng thế, ngón tay đó có thể làm chứng.” Nói đến đây, La Phi hơi lái sang chủ đề khác, “Đúng rồi, chị có khẳng định được đó là ngón tay của Lý Tuấn Tùng không?”

Trang Tiểu Khê nói ngay không hề do dự: “Tôi chắc chắn.”

“Trên ngón tay đó có đặc điểm gì không?”

“Không có đặc điểm gì, nhưng tôi nhìn một cái là nhận ra ngay đó chính là ngón tay của Lý Tuấn Tùng, chúng tôi ở bên nhau một thời gian dài như vậy, đã quá quen thuộc rồi.” Dừng lại một lát, Trang Tiểu Khê lại nói, “Đó là ngón tay cái bàn tay phải, khi làm hộ chiếu, Lý Tuấn Tùng có lấy vân tay, nếu không tin thì các anh có thể đối chiếu.”

La Phi “ừm” một tiếng, phân công Đồng Nghênh Tân: “Cậu sắp xếp việc này.” Sau đó anh lại quay về phía Trang Tiểu Khê giải thích: “Tôi tin tưởng vào trực giác của chị. Có điều, đối với cảnh sát, tất cả đều phải có chứng cứ.”

Trang Tiểu Khê gật đầu tỏ ý mình hiểu được điều này.

Thì thấy La Phi tiếp tục nói: “Được rồi, thế thì chúng ta cứ khẳng định ngón tay đó là của Lý Tuấn Tùng trước đã. Ngón tay đó còn tươi, mặt cắt có phản ứng rõ ràng của cơ thể sống - điều này cho thấy ít nhất sáng nay Lý Tuấn Tùng vẫn còn sống. Cũng có nghĩa là, có thể loại trừ khả năng tên bắt cóc đã trực tiếp giết con tin.”

Trang Tiểu Khê cắn môi, lại hỏi: “Thế trong các vụ án của anh, năm người bị hại còn lại làm sao mà chết?”

“Họ bị bọn bắt cóc giết hại sau khi đã lấy được tiền chuộc.” Giọng La Phi trở nên âm trầm, dường như mang sắc thái cảnh báo, “Trong năm vụ án đó, người nhà của người bị hại không lựa chọn phương án lập tức báo cảnh sát, họ thỏa hiệp với bọn bắt cóc đồng thời nộp tiền chuộc theo yêu cầu của bọn chúng. Bọn bắt cóc lấy được tiền chuộc xong liền giết luôn con tin.”

“Vì sao?” Trang Tiểu Khê lắc đầu không hiểu, “Lấy được tiền rồi, tại sao còn phải giết người?”

“Giết người diệt khẩu. Trong quá trình bắt cóc, giữa tên bắt cóc và con tin đã có một thời gian tiếp xúc khá dài, sau khi đạt được mục đích, bọn bắt cóc sẽ giết người diệt khẩu để con tin không cung cấp cho công an thông tin phá án.”

“Ý của anh là: Chỉ cần tôi đưa cho tên bắt cóc số kim cương này thì Lý Tuấn Tùng cũng sẽ bị giết phải không?” Trang Tiểu Khê nắm chặt chiếc túi màu đỏ, như thể nắm giữ sinh mệnh của chồng mình.

“Cũng không thể khẳng định một trăm phần trăm là như vậy, nhưng khả năng đó đúng là rất lớn. Đặc biệt là trong vụ án này, tình cảnh của người bị hại lại càng nguy hiểm.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tên bắt cóc rất có khả năng chính là người ở ngay bên cạnh anh chị. Đối với một vụ bắt cóc, nếu tên bắt cóc là người quen biết của con tin thì hẳn chắc chắn sẽ không để cho người bị hại sống sót trở về.”

Chân lý này rất rõ ràng, điều khiến Trang Tiểu Khê kinh ngạc là câu nói phía trước: “Tên bắt cóc là người gần gũi với chúng tôi?”

“Bởi vì tên bắt cóc nắm rất rõ cách thức chuyển nhận bưu phẩm chuyển phát nhanh của viện Y học.” La Phi chỉ vào chiếc hộp trên bàn, giải thích tỉ mỉ, “Cái hộp này không phải là do nhân viên chuyển phát nhanh chuyển đến, mà là một kẻ tình nghi tự mang đến để vào phòng chuyển nhận. Hắn đã lợi dụng sơ hở trong quá trình trung chuyển. Cho nên tên này rất quen thuộc với tình hình xung quanh chỗ chị, hẳn không thể là một người hoàn toàn xa lạ đối với chị.”

Trang Tiểu Khê sững sờ, vẻ mặt bà dường như đang cố suy nghĩ điều gì đó.

La Phi để cho bà suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi: “Chị có nghĩ ra đối tượng khả nghi nào không?”

Trang Tiểu Khê cười nhăn nhó lắc đầu nói: “Không, tôi không nghĩ ra.”

La Phi hơi thất vọng, tiếp đó anh lại tự giải thích: “Tất nhiên rồi, nói là một người ở bên cạnh cũng chỉ là một suy đoán. Biết đâu tên bắt cóc vốn không rõ nắm về chị, chỉ là hắn đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng khi gây án? Nhưng cho dù thế nào, bây giờ mà đưa kim cương cho tên bắt cóc ngay, vẫn vô cùng nguy hiểm. Muốn đảm bảo an toàn tính mạng cho Lý Tuấn Tùng, biện pháp hiệu quả nhất vẫn là - trì hoãn. Trong đời làm cảnh sát hình sự của tôi, chưa từng có tên bắt cóc nào giết con tin trong quá trình kéo dài thời gian trao đổi. Bởi vì con tin là

quân bài trao đổi trong tay tội phạm bắt cóc, khi vụ trao đổi chưa hoàn thành, hẳn sao có thể giết quân bài này được?”

Nói đến đây, Trang Tiểu Khê coi như đã hoàn toàn hiểu được cách tư duy của La Phi. Bà hỏi: “Nhưng kéo dài thời gian bằng cách nào? Tôi hoàn toàn không thể liên lạc được với tên tội phạm.”

“Chị đã thử liên hệ chưa?”

Trang Tiểu Khê đáp: “Tôi đã gọi cho số điện thoại trên hóa đơn chuyển phát nhanh, nhưng tắt máy.”

“Còn một số nữa, chị đã gọi chưa? Chính là số điện thoại nhắn tin cho chị đi nhận bưu phẩm chuyển phát nhanh.”

“Đúng rồi, số đó chắc cũng là của tên bắt cóc.” Trang Tiểu Khê lấy điện thoại di động mở tin nhắn đó ra, sau đó hỏi ý kiến La Phi: “Gọi luôn bây à?”

La Phi xua tay: “Đừng vội, chị cho tôi số điện thoại, tôi cho nhân viên kĩ thuật kiểm tra trước đã.”

Trang Tiểu Khê báo một dãy số mười một con số, La Phi nghe xong nhíu mày: “Đây không phải là số lưu trên hóa đơn chuyển phát nhanh sao?”

Trang Tiểu Khê “ò” một tiếng: “Cái này tôi cũng không để ý.”

“Không phải là vấn đề không để ý...” Ánh mắt La Phi lộ vẻ ngạc nhiên, “Đây không phải là số điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng sao?”

Trang Tiểu Khê ngớ ra: “Số của Lý Tuấn Tùng? Sao anh biết?”

La Phi nheo mắt lại, như thể nhận ra điều gì đó. Doãn Kiếm ở bên cạnh không kìm được, truy hỏi: “Sao chị lại không lưu số điện thoại của anh ấy nhỉ?”

Trang Tiểu Khê lạnh lùng nhìn Doãn Kiếm đáp: “Tôi hoàn toàn không biết anh ấy còn có số điện thoại này.”

La Phi khẽ ho một tiếng, ngầm ý bảo Doãn Kiếm đừng nói nhiều. Sau đó anh lại nói với Trang Tiểu Khê: “Có những việc có thể liên quan đến chuyện riêng tư của chị, nhưng vì yêu cầu của vụ án, chúng tôi vẫn phải tìm hiểu.”

Trang Tiểu Khê xòe tay, ra ý cho La Phi tiếp tục.

“Có phải là chồng chị có người phụ nữ khác ở bên ngoài không?”

“Tôi không biết.” Trang Tiểu Khê đáp, giọng không được tự nhiên, một lát sau, bà lại lấy ngón tay gõ lên điện thoại di động của mình, cười nhạt nói: “Các anh kiểm tra lịch sử cuộc gọi của số này chẳng phải sẽ rõ cả sao?”

Nghe thế, Doãn Kiếm cuối cùng cũng hiểu ra: Một người đàn ông giàu vợ mình mở thêm một số điện thoại di động bí mật nữa, số này rất có khả năng được dùng để liên hệ với một người phụ nữ khác chẳng? Thảo nào sắc mặt Trang Tiểu Khê bỗng trở nên khó coi như vậy.

La Phi phân công Doãn Kiếm: “Kiểm tra luôn bây giờ đi.” Sau đó anh tiếp tục hỏi Trang Tiểu Khê: “Một tuần trước Lý Tuấn Tùng rời khỏi nhà là đi tìm người phụ nữ khác đúng không? Chị biết rất rõ việc này, đúng không? Cho nên chị không đi tìm anh ấy, càng không báo án.”

Trang Tiểu Khê không nói gì, coi như mặc nhận.

“Anh chị đang định ly dị, có phải là Lý Tuấn Tùng đưa ra yêu cầu ly dị không?”

“Không, là tôi đưa ra.” Nói đến ly dị, Trang Tiểu Khê lại trở nên bình tĩnh, “Tôi muốn ly dị anh ấy, chuyện này không liên quan đến tình cảm. Thực ra anh ấy quá nhu nhược, tôi nghĩ ly dị có thể khiến anh ấy trở nên mạnh mẽ.”

Kha Thủ Cần ngồi bên cạnh khẽ vắn người, dường như muốn nói gì đó, nhưng ông ta lại nghĩ đến lời dặn của Trang Tiểu Khê, nên kìm lại không nói.

La Phi đưa mắt nhìn về phía Kha Thủ Cần, rồi lại nhìn về phía Trang Tiểu Khê. Ly dị? Mạnh mẽ? Logic này cũng rất khó hiểu. Có điều La Phi không có thời gian nghĩ sâu về điều này, chỉ tiếp tục hỏi: “Thế thì quan hệ tình cảm của anh chị rốt cuộc là thế nào.”

Không ngờ, Trang Tiểu Khê lại hỏi ngược lại: “Cảnh sát La Phi, anh lập gia đình chưa?”

La Phi ngó ra, rồi thành thật trả lời: “Chưa.”

“Cho nên anh mới hỏi như thế phải không?” Trang Tiểu Khê nói không hề khách khí, “Tình cảm của một cặp vợ chồng, làm sao có thể nói rõ với người khác qua vài ba câu nói được?”

La Phi cười gượng, biết là mình đã lỡ lời. Anh chỉ là thấy hơi lạ: Lý Tuấn Tùng có người phụ nữ khác ở bên ngoài, hai vợ chồng nhà này lại đang chuẩn bị ly dị, nhưng sao Trang Tiểu Khê vẫn tích cực gom cho đủ một triệu tệ, một khoản tiền khổng lồ, để cứu chồng mình? Hoặc là đúng như lời của đối phương, tình cảm giữa hai vợ chồng họ, người ngoài rất khó đoán biết.

Đối phương đã không muốn nhắc đến, thì không hỏi nữa. La Phi lại quay lại chủ đề vụ án: “Tên bắt cóc cố ý để lại số điện thoại này trên hóa đơn chuyên phát nhanh, cho thấy hắn đang không chế điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng. Nếu hắn muốn liên lạc với chị, chắc cũng sẽ tiếp tục sử dụng số này.”

Trang Tiểu Khê nhún vai: “Nhưng số này tắt máy suốt, liên hệ thế nào được?”

La Phi đáp một cách chắc chắn: “Quá thời gian trao đổi đã hẹn trước, hẳn nhất định sẽ bật máy liên lạc với chị.”

“Ý anh bảo tôi không cần đến sân bóng để trao đổi, đợi tên bắt cóc liên lạc lại với tôi?”

“Đúng thế. Đợi đến lúc hẳn gọi điện thoại, chị cứ nói là thời gian quá gấp, vẫn đang tiếp tục chuẩn bị tiền. Sau đó chị kiên quyết yêu cầu cho nói chuyện với Lý Tuấn Tùng. Như vậy vừa khiến tên bắt cóc nuôi hy vọng, đồng thời cũng để cho hẳn biết, Lý Tuấn Tùng còn sống là điều kiện để chị và hẳn tiến hành trao đổi.”

“Sau đó các anh có thể tìm cơ hội để điều tra ra thông tin và vị trí của tên bắt cóc, đúng không?”

“Đúng.” La Phi cảm thấy cuộc nói chuyện đang dần đi theo quỹ đạo mà anh dự anh, “Ví dụ như sử dụng biện pháp kỹ thuật định vị điện thoại của tên bắt cóc.”

Trang Tiểu Khê lại hỏi: “Thế các anh có thể phá được vụ án trong bao lâu?”

“Cái này rất khó nói. Nhưng chỉ cần chị cứ kéo dài thời gian trao đổi, chúng tôi sẽ có thể chủ động. Thời gian trì hoãn càng dài, khả năng phá án càng lớn.”

Trang Tiểu Khê im lặng, đắm chìm trong suy nghĩ. Cuối cùng khi bà đưa ra quyết định, quyết định của bà lại nằm ngoài dự đoán của La Phi.

“Không được.” Bà lắc đầu nói, “Tôi không thể đợi được.”

“Tại sao?” La Phi không thể hiểu được, anh thấy mình đã giải thích mọi chuyện rất rõ ràng rồi.

Trang Tiểu Khê trả lời: “Bởi vì ngón tay đó. Tôi buộc phải hoàn thành cuộc phẫu thuật ghép ngón tay trước sáng mai, nếu bỏ lỡ thời gian, Lý Tuấn Tùng sẽ mất ngón cái ở bàn tay phải của anh ấy.”

La Phi khẽ thở dài. Đây đúng là một mâu thuẫn: Chiến thuật của cảnh sát là trì hoãn thời gian, nhưng ngón tay của Lý Tuấn Tùng thì không thể trì hoãn được. Cho dù kế hoạch của cảnh sát có thuận lợi đến đâu, cũng không thể đảm bảo sẽ giải cứu được Lý Tuấn Tùng trước sáng mai. Tên bắt cóc cũng đang lợi dụng mâu thuẫn này để ép Trang Tiểu Khê tiến hành vụ trao đổi trong thời gian hạn định. Với cương vị là chỉ huy vụ án, La Phi buộc phải nói rõ với đương sự về mối quan hệ lợi hại trong đó.

“Trì hoãn thời gian trao đổi, rất có thể sẽ khiến Lý Tuấn Tùng mất đi ngón tay cái của anh ấy; nhưng nếu tiến hành trao đổi theo đúng yêu cầu của tên bắt cóc, Lý Tuấn Tùng có thể sẽ mất cả tính mạng. Ngón tay hay tính mạng? Tôi nghĩ chắc chị sẽ đưa ra được sự lựa chọn hợp lý.”

Một lần nữa trái với dự đoán của La Phi, Trang Tiểu Khê nói: “Tôi chọn ngón tay cái.” Trước những ánh mắt kinh ngạc, bà giải thích: “Lý Tuấn Tùng là một bác sĩ ngoại khoa, nếu mất ngón tay cái ở bàn tay phải, sự nghiệp của anh ấy sẽ kết thúc.”

La Phi “hừm” một tiếng: “Không lẽ sự nghiệp còn quan trọng hơn tính mạng sao?”

“Đối với Lý Tuấn Tùng, đúng là như vậy.” Trang Tiểu Khê trả lời, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị, “Bởi vì anh ấy đã không còn gì nữa. Giá trị còn lại của anh ấy, chính là khả năng nghề nghiệp thiên phú của anh ấy. Nếu mất đi ngón tay cái đó, anh ấy chẳng thà chết còn hơn.”

La Phi nhìn Trang Tiểu Khê, anh thấy đó không phải là lời nhận xét của một người vợ về chồng mình, mà giống như một bà mẹ nghiêm khắc đang trách móc đứa con trai bất tài của mình.

Đôi phương đã nhất định giữ cách nghĩ khác người như vậy, La Phi cũng không biết còn có thể nói gì được nữa trong lúc này. Không khí yên lặng đầy khó xử bao trùm lên hội trường.

Giây lát sau, lại là Trang Tiểu Khê chủ động phá vỡ sự im lặng, bà hỏi: “Quá trình trao đổi, đối với cảnh sát không phải cũng là một cơ hội tốt để bắt tên bắt cóc sao?”

La Phi nhún vai: “Đúng là có cơ hội, có điều kiểu mua bán một lần như vậy rủi ro quá lớn. Nếu việc bắt tội phạm thất bại, sẽ không còn đường lui. Cho nên kế hoạch của cảnh sát vẫn là phải kéo dài...”

“Đừng nói kế hoạch của các anh nữa.” - Trang Tiểu Khê ngắt lời La Phi, “Tôi đã có phương án của mình.”

“Phương án của chị?”

“Tôi sẽ đến sân bóng tiến hành trao đổi theo đúng hẹn, các anh mai phục ở đó. Nếu có cơ hội bắt được tên bắt cóc thì tốt nhất rồi, nếu không có cơ hội thì cứ tiến hành trao đổi. Dù sao thì tên bắt cóc vẫn có khả năng để Lý Tuấn Tùng sống sót đúng không?”

“Đúng là có khả năng đó, thỉnh thoảng cũng có những tên bắt cóc tuân thủ hẹn ước, hoặc là không có gan giết người.” La Phi nhếch miệng cười vẻ bất lực, “Có điều, khả năng đó thật sự là vô cùng thấp. Cho nên tốt nhất...”

“Đừng nói nữa!” Trang Tiểu Khê lại ngắt lời La Phi một lần nữa, “Tôi đã quyết định rồi, tôi buộc phải đến trao đổi. Tôi nghĩ cảnh sát các anh cũng không có quyền ngăn tôi đúng không?”

La Phi xòe tay, vẻ bất lực không còn cách nào khác. Anh đã thực sự cảm nhận được tính khí ngang bướng của người phụ nữ này.

“Thế thì các anh nhanh chóng thiết lập một phương án bắt giữ tội phạm ở hiện trường đi, thời gian không còn nhiều nữa đâu.” Trang Tiểu Khê nói bằng giọng quyết đoán, dường như bà mới là người chỉ huy của cuộc đấu giữa cảnh sát và tội phạm bất cóc.

3

Vòng đấu bóng đá chuyên nghiệp toàn quốc mùa giải này đã sắp đi đến hồi kết, đội bóng đến từ thành phố xếp thứ hai trên bảng xếp hạng với khoảng cách ba điểm so với đội dẫn đầu. Tối nay sẽ diễn ra trận đại chiến đấu bảng giữa họ và đội bóng dẫn đầu giải đấu trên sân nhà, kết quả của trận giao tranh này rất có thể sẽ quyết định chủ sở hữu ngôi vị quán quân của mùa giải.

Một trận đấu như vậy tất nhiên sẽ rất sôi động, ba ngày trước khi diễn ra trận đấu, toàn bộ lượng vé đã được bán hết sạch.

Thời gian bắt đầu trận đấu là 20 giờ đúng, một giờ trước khi trận đấu diễn ra, người ta bắt đầu soát vé vào sân.

Trang Tiểu Khê đứng xếp hàng trong dãy hàng dài, đi về phía trước theo dòng người. Bà cầm chặt trong tay tấm vé do tên bất cóc gửi đến, số chỗ ngồi trong tấm vé là số 14 hàng 20 khu D, cửa vào nằm ở phía đông nam của sân vận động Kim Sơn.

Những người bên cạnh Trang Tiểu Khê đều khoác áo cầu thủ đội nhà màu xanh da trời, còn bà mặc một bộ quần áo công sở trang trọng, không hề ăn nhập với không khí xung quanh, thế nên rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ đổ dồn vào bà.

Khoảng 19 giờ 20 phút, Trang Tiểu Khê đến cửa soát vé. Người phụ trách việc soát vé là một chàng thanh niên trẻ tuổi, anh ta xem rất kỹ từng tấm vé, không những xem khu vực, mà còn xem kỹ số của chỗ ngồi trên tấm vé, có lúc còn ngẩng đầu lên quan sát người cầm vé.

Sau khi qua cửa soát vé, Trang Tiểu Khê theo dòng người đi về khu vực khán đài tương ứng. Một người trung niên mặc trang phục bảo vệ ở lối lên khán đài đang chỉ dẫn cho khán giả vào chỗ ngồi. Khi Trang Tiểu Khê đi qua, ánh mắt hai người thoáng chạm nhau.

Trang Tiểu Khê tìm đúng chỗ ngồi của mình và ngồi xuống, lúc đó khán giả vào sân còn chưa quá nhiều, xung quanh có rất nhiều chỗ ngồi còn trống. Người bảo vệ độ tuổi trung niên đứng ở chỗ cách đó không xa tiếp tục chỉ dẫn dòng người, anh ta liên tục đưa mắt nhìn về phía Trang Tiểu Khê.

Cùng lúc đó, ở cửa soát vé của khu D, khán giả vẫn không ngừng đổ vào. Có một đôi tình nhân đến cạnh nhân viên soát vé, họ không những mặc áo cầu thủ màu xanh da trời, mà trên cổ còn quàng khăn màu xanh da trời, xem ra chắc chắn là fan ruột của đội nhà.

Nhân viên soát vé cầm vé kiểm tra, thấy số chỗ ngồi của hai tấm vé là số 13 hàng 28 và số 14 hàng 28. Nhân viên soát vé ngẩng đầu lên nhìn hai người cầm vé, trước mắt anh ta là hai gương mặt trẻ trung tràn đầy sức xuân.

Nhân viên soát vé mỉm cười, xuýt xoa: “Rất tốt.”

“Hả?” Chàng trai hỏi vẻ ngỡ ngàng, “Có gì rất tốt cơ?”

“Hai bạn là khán giả may mắn của ngày hôm nay, được miễn phí phát thẻ hội viên của câu lạc bộ fan hâm mộ.” Nhân viên soát vé vừa nói vừa lấy từ trong túi áo ra hai tấm thẻ, rồi đưa cho chàng trai đó cùng với tấm vé, “Không chỉ sau này được mua vé giảm giá, hôm nay còn có phần thưởng để lĩnh đây.”

“Thế ạ?” Chàng trai vui mừng hỏi, “Lĩnh ở đâu được ạ?”

“Phòng phục vụ fan hâm mộ bóng đá.” Nhân viên soát vé giơ tay lên chỉ đường, “Sau khi vào đến chỗ rẽ đầu tiên thì rẽ phải, phòng thứ ba ở bên tay phải hành lang.”

“Hay quá.” Chàng trai ôm cô gái bên cạnh mình, tươi tỉnh đi vào trong nhà thi đấu. Đến chỗ rẽ, những người khác đều tiếp tục đi về phía sân bóng lộ thiên, còn hai người rẽ phải đi vào lối hành lang.

Phía ngoài căn phòng thứ ba có treo một tấm biển rất bắt mắt: Phòng phục vụ fan hâm mộ bóng đá. Cửa phòng mở to, dường như đã đợi những người may mắn từ đâu.

Đôi tình nhân đi luôn vào phòng. Họ nhìn thấy hai nhân viên, một người khoảng 40 tuổi, người kia khoảng hơn 20 tuổi, dáng vẻ hai người này đều rất tinh anh thạo việc.

Người trung niên bước ra đón họ và hỏi: “Đến nhận phần thưởng phải không?”

Chàng trai gật đầu, cậu ta giơ tấm thẻ hội viên trong tay ra, hỏi: “Có phần thưởng gì?”

“Phần thưởng của ngày hôm nay là được nâng cấp vé vào, các bạn có thể xem trận đấu ở phòng VIP.”

“Thật à?” Cô gái nghe thấy thế liền tươi cười hơn hở, cô cùng người yêu xem các trận đấu suốt hai mùa bóng rồi, nhưng chưa từng vào phòng VIP bao giờ.

Người trung niên chủ động đưa ra hai tấm vé, hai tấm vé này được làm như một tấm thiệp mời, thiết kế, in ấn đều rất tinh tế đẹp mắt. Mặt kính của tấm vé có in dòng chữ lớn “Vị trí VIP, không phải vé bán.” Tâm lý hư vinh của cô gái được thỏa mãn hết mức, cô thốt lên một cách khoa trương: “Ui, không phải là vé bán đâu đấy!”

Chàng trai điềm đạm hơn, cậu không quên hỏi: “Vị trí VIP thì đi thế nào?”

“Ồ ngay phía trên khán đài chủ tịch.” Người trung niên hướng dẫn, “Sau khi đi ra cậu lên tầng 2, đi về phía nam dọc theo hành lang của nhà thi đấu, đến gần khu A là có thể nhìn thấy.”

“Khu A? Không cần ra ngoài soát vé lại một lần nữa đâu nhỉ?”

“Không cần ra ngoài, đến vị trí VIP thì đưa vé để vào phòng riêng là được. Các khu trong nhà thi đấu đều thông nhau.”

Sau khi hỏi rõ đường đi, đôi tình nhân đang định quay người rời đi. Người trung niên liền kéo chàng trai lại, chỉ vào tay đối phương, nhắc: “Các bạn phải đổi hai tấm vé ban đầu cho tôi.”

Chàng trai “ồ” một tiếng, nhét hai tấm vé khu D vào tay người trung niên. Anh mỉm cười, vẫy tay tiễn khách.

Sau khi đôi tình nhân rời đi, người trẻ tuổi trong phòng ghé đến chỗ người trung niên, cậu nhìn tấm vé rồi nhận xét: “Hàng 28, vừa chuẩn đấy.”

Người trung niên gật đầu nói: “Mau thay quần áo đi.” Hai người nhanh chóng cởi bỏ đồng phục, cùng khoác lên người chiếc áo thi đấu màu xanh da trời, hai nhân viên bỗng chốc biến thành fan hâm mộ bóng đá nhiệt tình. Tiếp đó họ liền rời khỏi phòng phục vụ fan hâm mộ bóng đá, ra khỏi cửa rẽ trái, đến chỗ rẽ ở hành lang, hòa vào dòng người ở cửa vào khu D.

Đi qua lối dẫn vào trong sân băng, hai chỗ ngồi ở hàng 28 nằm ở vị trí bên trái phía trên đầu lối đi. Hai người đi theo bậc thang bước lên phía trên, tìm đúng chỗ ngồi và ngồi vào. Người trung niên đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt anh dừng lại nhìn xuống thẳng phía dưới vị trí của mình. Vì sân bóng ngay phía dưới, hành động của anh có vẻ rất tự nhiên, những người khác

không thể biết được rằng, tiêu điểm chú ý của anh lại là người phụ nữ ngồi ở hàng 20 - Trang Tiểu Khê.

Người trung niên đó chính là La Phi - đội trưởng đội Cảnh sát hình sự tỉnh thành, người đi cùng ngồi bên cạnh là Doãn Kiếm - trợ lý của anh.

Nhân viên soát vé ở cửa vào khu D và nhân viên bảo vệ ở lối đi trong sân bóng tất nhiên cũng là thành viên của đội Cảnh sát hình sự tham gia vào cuộc điều tra, ngoài ra, còn một cảnh sát đóng giả là phóng viên nhiếp ảnh đứng ở bên lề sân bóng, cảnh sát này điều khiển một máy quay ống kính tiêu cự dài, ống kính cũng nhằm đúng vào vị trí của Trang Tiểu Khê ở hàng 20 khu D.

Do Trang Tiểu Khê cố ý đến gặp theo yêu cầu của tên bắt cóc, cảnh sát đành bố trí gài bẫy tức thời. Mặc dù thời gian chuẩn bị vô cùng gấp gáp, nhưng La Phi vẫn cố gắng thiết kế lưới bẫy nghiêm mật và khéo léo, vừa không tạo sơ hở cho tên bắt cóc, đồng phải giảm nguy cơ bị lộ của cảnh sát xuống mức thấp nhất.

Vì trận đấu vô cùng sôi động, toàn bộ vé vào sân đã bán hết sạch, muốn cài cắm người của cảnh sát vào vị trí gần Trang Tiểu Khê, đầu tiên phải thiết lập một kế hoạch vé. Thế nên một cảnh sát thông minh nhanh nhẹn được phân công đóng giả thành nhân viên soát vé, tìm đối tượng đổi vé thích hợp ở cửa vào của khu D: Đầu tiên vé được đổi phải phù hợp với yêu cầu giám sát của cảnh sát, tiếp đó người được đổi vé phải tuyệt đối đáng tin, không được có quan hệ với tên bắt cóc.

Cuối cùng cặp tình nhân trẻ đã trở thành đối tượng được cảnh sát lựa chọn, khi họ cầm tấm vé mời hơn hờ đi đến vị trí VIP, thì La Phi và Doãn Kiếm cũng có được hai chỗ ngồi rất hợp lý có thể theo dõi giám sát hiện trường.

Cần nhắc đến vấn đề khán giả trong sân bóng quá đông, chỉ dựa vào mấy người quan sát bằng mắt thường thì không thể theo dõi được nhiều thông tin, La Phi lại đặt trong sân bóng thêm một máy quay phim công suất lớn chiếu vào khu D. Chiếc máy quay này sẽ dõi theo Trang Tiểu Khê trong suốt quá trình, ghi lại toàn bộ mọi chi tiết xảy ra với người phụ nữ này.

Đến khoảng 19 giờ 45 phút toàn bộ khán giả đã vào sân gần hết. Khán đài nào cũng chật kín người, không còn bất cứ chỗ trống này.

La Phi nhìn “nhân viên bảo vệ” ở cách đó không xa ra hiệu, anh ta liền lui về chỗ đầu lối đi ở phía dưới. Công việc “chỉ dẫn” của anh ta đã kết thúc, nên không thể tiếp tục loanh quanh ở gần đó nữa, tránh không để tên bắt cóc cảnh giác.

Toàn bộ khán đài của sân vận động Kim Sơn chia thành hai mươi khu, đặt tên lần lượt theo thứ tự chữ Latin từ A đến T, khu D nằm ở góc phía đông nam của sân bóng, so sánh với các khu khác thì đây là vị trí tương đối xa khuất. Có

một bức tường rào cao khoảng hơn một mét ngăn cách giữa các khu, khán giả trên khán đài nếu muốn di chuyển sang khu khác (ví dụ như từ khu D sang khu A), đầu tiên phải đi từ cửa vào của khu D vào trong nhà thi đấu, sau đó đi theo hành lang trong nhà thi đấu đến cửa vào của khu A, rồi đi theo lối dẫn này vào khu vực khán đài A.

Mỗi một khu vực đều chia thành hai tầng, bên trên và bên dưới, hai đầu mỗi tầng đều có lối ra vào nhà thi đấu, cũng có nghĩa là mỗi khu vực có tất cả bốn vị trí đầu lối đi. Tất cả các vị trí này đều có nhân viên bảo vệ túc trực.

Cả bốn nhân viên bảo vệ trực ở khu D đều được thay bằng người của cảnh sát, họ có thể sẵn sàng nhận lệnh chỉ huy của La Phi qua tai nghe không dây. Hễ có đối tượng khả nghi tiếp xúc với Trang Tiểu Khê, sẽ lập tức trở thành con mồi trong cạm bẫy của cảnh sát.

Nhưng tâm trạng của La Phi vẫn không thể lạc quan anh lo rằng tên tội phạm thật sự ở phía sau sẽ không đích thân xuất hiện. Hắn rất có thể sẽ cử một tên tiểu tốt hoặc một người thứ ba không hiệu rõ tình hình đến tiếp xúc với Trang Tiểu Khê, còn hắn giấu mình trong bóng tối để quan sát. Nếu như vậy, cứ bắt người mà không tính toán kỹ sẽ bứt dây động rừng, một khi tên bắt cóc biết được là cảnh sát đã vào cuộc, việc trao đổi thất bại, khả năng giết con tin sẽ tăng lên rất nhiều.

Biện pháp tốt hơn có lẽ không phải là động thủ ngay tại sân bóng, mà là lặng lẽ theo dõi chặt kẻ trao đổi tiếp xúc với Trang Tiểu Khê, sau đó thả dây dài câu cá lớn, cố gắng đồng thời bắt được cả tên giấu mình điều khiển phía sau. Có điều, trong sân vận động quá đông khán giả, đến lúc đó theo dõi sát được cũng đã là vấn đề. Chẳng may để tuột mất đối phương, tình thế cũng nguy hiểm không kém.

Nói tóm lại, vội vàng đi gặp theo yêu cầu của tên bắt cóc không phải là một nước cờ hay, nhưng người nhà của người bị hại nhất định làm như vậy, cảnh sát cũng đành phải hợp tác. Vì cho dù là kế hoạch nào cũng không thể đảm bảo được sự an toàn tuyệt đối của con tin, nếu cảnh sát bỏ qua ý nguyện của người nhà người bị hại, mà cuối cùng con tin lại bị giết hại, sẽ không ai gánh được trách nhiệm đó.

Tiếp sau đây, rốt cuộc nên hành động như thế nào? Bắt người luôn tại hiện trường hay là như hắn rời khỏi hàng? Giờ phút này, La Phi vẫn chưa có quyết định. Tất cả vẫn phải phụ thuộc vào tình thế cụ thể, tùy cơ ứng biến.

Sau khi toàn bộ khán giả trong sân đều ngồi vào chỗ, La Phi bắt đầu quan sát những người bên cạnh Trang Tiểu Khê - kẻ trao đổi của bọn bắt cóc rất có thể sẽ ẩn trong số những người này.

Ngồi bên trái Trang Tiểu Khê là một người đàn ông béo tốt, La Phi cảm giác anh ta không có khả năng là kẻ trao đổi lắm, vì người đó mang theo một chiếc ba lô căng chật đầy đồ. Chưa đầy vài phút sau, La Phi đã thấy anh ta lấy từ trong ba lô ra một chiếc bánh hamburger và một túi khoai tây. Ngoài ra còn có hoa quả, quần áo gì đó bị lục ra rồi lại nhét vào. Đây có lẽ là một fan hâm mộ bóng đá đến từ thành phố lân cận, là một tín đồ ăn uống tính tình vô tư phôi phôi - La Phi thầm phán đoán - Anh không phù hợp với đặc điểm cần có của một kẻ trao đổi.

Trên hàng ghế phía sau Trang Tiểu Khê là mấy người trẻ tuổi có dáng vẻ sinh viên, họ là một tập thể nhỏ, có nam có nữ, nhanh chóng bị La Phi loại trừ ra khỏi phạm vi khả nghi.

Cầu thủ hai đội đã vào sân, xếp hàng ở gần vạch giữa sân chào khán giả. Rất nhiều fan hâm mộ nhiệt tình đều đứng dậy, hướng về phía cầu thủ đội nhà vỗ tay hoan hô. Người đàn ông ngồi phía trước Trang Tiểu Khê cầm một chiếc máy ảnh định chụp một bức ảnh chung cho cả đội chủ nhà, nhưng ống kính máy ảnh của anh ta lại bị vướng fan hâm mộ đã đứng lên ở phía trước. Anh ta khó chịu đẩy người phía trước, hai bên cãi nhau một hồi vì chuyện đó.

Qua chi tiết này, La Phi cũng loại trừ luôn người đàn ông chụp ảnh ra khỏi phạm vi khả nghi - không chỉ bởi vì người đó biểu hiện giống như một fan hâm mộ bóng thực thụ, quan trọng hơn là kẻ trao đổi không thể nào vì một chuyện nhỏ như vậy mà sinh chuyện với một người không liên quan.

So sánh đi so sánh lại, đối tượng khả nghi nhất chỉ mỗi anh chàng ngồi ở bên tay phải Trang Tiểu Khê.

Đó là một người đàn ông ngoài 30 tuổi, cứ nhìn trước ngó sau suốt, bộ dạng thậm thà thậm thụt không biết muốn tìm cái gì. Có mấy giây anh ta lén lút quan sát Trang Tiểu Khê, khi Trang Tiểu Khê quay mặt lại, thì anh ta lại vội vàng nhìn đi chỗ khác. La Phi chăm chú nhìn người đó một lúc, cuối cùng cũng phát hiện ra quy luật, khi anh này quay đầu lung tung, điểm dừng cuối cùng của ánh nhìn luôn là một người phụ nữ.

Hóa ra đó là một người đàn ông đơn thân cô đơn, quan sát phụ nữ để giải khuây cho hết thời gian buồn tẻ trước khi trận đấu bắt đầu.

Những người ngồi xung quanh Trang Tiểu Khê đều bị loại trừ khỏi đối tượng khả nghi. Không lẽ người trao đổi không ở bên cạnh bà? Nếu như vậy, khu vực khán đài này có thể không phải là điểm trao đổi thực sự.

Thời điểm tiến hành trao đổi trong một vụ bắt cóc, chuyện tên bắt cóc bắt ngờ thay đổi địa điểm trao đổi cũng gặp không ít, có lúc thậm chí còn liên tục thay đổi mấy lần. Đối với cảnh sát, việc có thể làm là theo dõi chặt chẽ người

trao đổi và vật trao đổi, cho dù tên bắt cóc có thay đổi địa điểm trao đổi thế nào đi nữa thì cuối cùng hẳn vẫn phải xuất hiện để lấy tiền chuộc.

La Phi cũng đã đưa ra phương án dự phòng để đối phó với tình huống thay đổi này. Đầu tiên, nếu tên bắt cóc thay đổi địa điểm trao đổi, hẳn nhất định sẽ phải thông báo cho Trang Tiểu Khê bằng một cách thức nào đó. Xét từ góc độ tình hình hiện trường, chỉ có thể liên lạc bằng điện thoại di động. Mà liên lạc bằng điện thoại di động thì có hai khả năng, gọi điện hoặc nhắn tin. Cảnh sát chỉ cần kịp thời nắm bắt được nội dung liên lạc, là có thể bố trí mai phục sẵn ở địa điểm tiếp theo.

Lúc này Trang Tiểu Khê đang đeo một đôi khuyên tai, chiếc khuyên tai bên phải thực ra là một thiết bị nghe lén, tín hiệu kết nối với tai nghe và mic mà La Phi đang đeo. Nếu có điện thoại gọi đến, Trang Tiểu Khê sẽ đưa điện thoại di động sang bên tai phải để nghe, thiết bị nghe lén sẽ dính sát vào loa nghe của điện thoại di động. Cho dù trong sân bóng có ồn ào đến mức nào đi nữa, La Phi cũng có thể nghe được nội dung lời nói của người gọi đến.

Nếu là tin nhắn thì càng dễ xử lý. Trang Tiểu Khê đã cài đặt trong danh bạ điện thoại, mặc định số điện thoại di động của La Phi là số đầu tiên, nếu nhận được tin nhắn của tên bắt cóc, bà chỉ cần nhấn mấy phím tắt, nội dung tin nhắn sẽ lập tức được gửi chuyển tiếp đến điện thoại di động của La Phi.

Cho nên La Phi không hề lo lắng về chuyện thay đổi địa điểm trao đổi. Tất cả vẫn là một câu: bình tĩnh quan sát, tùy cơ ứng biến.

Đúng 20 giờ tối, tiếng còi vang lên, trận bóng chính thức bắt đầu. Không khí trong sân càng lúc càng sôi động. Không khí sôi động lên đến cao trào khi đội chủ nhà ghi trước được một bàn. Fan hâm mộ bóng đá reo hò như sấm dậy, tung bùng không dứt. La Phi và Doãn Kiếm cũng nhảy lên reo hò theo - họ đã nguyện trang thành fan hâm mộ bóng đá phục ở khán đài thì cũng phải có tí dáng vẻ của fan hâm mộ bóng đá mới được.

Chỉ có Trang Tiểu Khê vẫn im lặng ngồi yên, bà không hề quan tâm đến trận đấu bóng, cũng không cần phải nguyện trang gì.

Khi hiệp một sắp kết thúc, đội khách ghi được một bàn gỡ hòa nhờ màn biểu diễn cá nhân của một cầu thủ nước ngoài. Không khí náo nhiệt trên sân nhà bị gội một gáo nước lạnh, tâm trạng của khán giả cũng lắng xuống.

Giờ nghỉ giữa hai hiệp đấu, một số khán giả rời chỗ ngồi vào trong nhà thi đấu - hoặc là đi vệ sinh, hoặc là đi mua đồ uống hay đồ ăn vặt gì đó. Sau khi mọi người bắt đầu di chuyển, La Phi liền vô cùng căng thẳng, bởi vì tên bắt cóc rất có khả năng sẽ nhân cơ hội này tiếp cận Trang Tiểu Khê. Anh chỉ còn cách

tập trung tinh thần hết mức, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào người phụ nữ ngồi cách đó không xa.

Bỗng anh nghe thấy Doãn Kiếm ghé vào tai mình nói: “Gã đó bật máy rồi.”

“Gã đó” tất nhiên là chỉ tên bắt cóc, bật máy là chỉ số điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng lưu trên hóa đơn chuyển phát nhanh. Nhân viên kỹ thuật vẫn tiến hành theo dõi số máy đó, bây giờ cuối cùng cũng có thông tin xác thực thông báo cho họ.

La Phi phấn chấn, vội hỏi: “Có thể xác định được vị trí cụ thể không?”

Doãn Kiếm hơi nghiêng đầu, xem ra đang nhận tín hiệu truyền đến từ tai nghe. Giây lát sau, cậu tiếp tục báo cáo: Vị trí ở ngay trong sân bóng, không thể phán đoán được cụ thể hơn, bởi vì theo dõi tín hiệu chỉ có thể khoanh vùng được phạm vi đường kính một trăm mét.”

Đường kính một trăm mét, như vậy gần như đã bao phủ toàn bộ sân bóng, cho nên muốn trực tiếp tóm được tên bắt cóc bằng cách theo dõi tín hiệu là không thực tế. Có điều tên bắt cóc đã bật máy, có nghĩa là hẳn sẽ nhanh chóng liên lạc với Trang Tiểu Khê. Điều này đã sớm nằm trong dự đoán của La Phi, anh liền đá nhẹ vào chân Doãn Kiếm, nhắc: “Đề ý đấy, lập tức sẽ có thay đổi!”

Quả nhiên, cũng chỉ mấy giây sau, Trang Tiểu Khê lấy điện thoại di động từ chiếc túi nữ ra, nhưng bà không hề nghe điện thoại, mà giơ lên bằng hai tay để xem. La Phi lập tức cũng lấy điện thoại di động của mình ra, nhanh chóng nhận được một tin nhắn.

Chính là tin nhắn được chuyển tiếp từ Trang Tiểu Khê, nội dung là: “Vào trong nhà thi đấu mua một cốc Coca, uống hết trước 9 rưỡi, giữ lấy vỏ cốc.”

La Phi lập tức mệnh lệnh cho cảnh sát ở vòng ngoài bằng thiết bị liên lạc không dây: “Trang Tiểu Khê sẽ lập tức vào nhà thi đấu để mua Coca, phục sẵn ở gần máy bán đồ uống.” Anh vừa nói xong, Trang Tiểu Khê đã đứng dậy đi về phía đầu lối ra. La Phi liền gõ vào Doãn Kiếm đang ngồi bên cạnh, lớn tiếng hỏi: “Có đi vệ sinh không?”

Doãn Kiếm hiểu ý, trả lời: “Đi.” Hai người đứng dậy đi theo sau Trang Tiểu Khê. Lúc này rất đông người đi lại trong sân bóng, hành động bám theo của họ không hề gây chú ý.

Trang Tiểu Khê đi vào nhà thi đấu tìm lối vào phía bên tay phải ở tầng dưới, chỗ không xa là khu dịch vụ, bà đi tới mua một cốc Coca, sau đó liền quay lại.

La Phi và Doãn Kiếm không bám sát quá, họ dừng lại ở gần chỗ nhà vệ sinh quan sát. Khi Trang Tiểu Khê đi ra khỏi chỗ vào của lối đi, hai người mới tiếp

tục bám theo, đồng thời La Phi lại mệnh lệnh qua thiết bị liên lạc không dây: “Mọi người ở vòng ngoài về vị trí.”

Khi Trang Tiểu Khê và La Phi, Doãn Kiếm đều đã ngồi vào chỗ, hiệp hai cũng bắt đầu. Theo yêu cầu trong tin nhắn, Trang Tiểu Khê bắt đầu uống cốc Coca đó. La Phi thì suy nghĩ về dụng ý của tên bắt cóc: Không lẽ gã đó định bảo Trang Tiểu Khê cho kim cương vào trong vỏ cốc Coca đã uống hết?

Khoảng mười phút sau, Trang Tiểu Khê đã uống hết cốc Coca, bà cầm chiếc vỏ cốc trong tay, im lặng chờ đợi điều gì đó.

Trên sân bóng đội chủ nhà và đội khách đang thi đấu kịch liệt, hai bên đều tạo ra được những cơ hội tốt, nhưng chưa bên nào tận dụng được cơ hội. Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi đi trong vô thức. Trận đấu đã sắp đến hồi kết thúc, tỉ số vẫn dừng lại ở thế trận bế tắc là 1-1.

Tâm trạng của La Phi còn căng thẳng hơn cầu thủ trên sân, bởi vì cuộc đọ sức giữa cảnh sát và tên bắt cóc lúc này cũng đang lâm vào tình thế bế tắc. Mà cho dù tỉ số trên sân bóng có thay đổi hay không, tình thế bế tắc ngoài sân bóng cũng đã sắp bị phá vỡ!

21 giờ 40 phút, còn cách thời gian kết thúc trận đấu năm phút. Trang Tiểu Khê bỗng lại cảm điện thoại di động lên, vẫn giơ hai tay lên để xem. Giây lát sau La Phi cũng nhận được tin nhắn thứ hai được chuyển tiếp đến: “Dưới ghế ngồi của bà bây giờ có một tấm vé xem đấu bóng. Tìm lấy tấm vé này, cầm theo cốc Coca, cầm theo kim cương, lập tức di chuyển đến chỗ ngồi mới của bà.”

Trang Tiểu Khê cúi người sờ lần một lúc, quả nhiên sờ thấy một tấm vé ở dưới ghế ngồi, bà nhìn số ghế ngồi trên tấm vé, sau đó liền đứng dậy đi ra chỗ lối đi. Lần này La Phi không bám theo luôn mà phân công cảnh sát đang đóng giả là nhân viên bảo vệ ở vòng ngoài trước: “Trang Tiểu Khê đang di chuyển sang khán đài khác. Tiểu Tôn, cậu bám theo luôn. Liên tục báo cáo vị trí của mục tiêu.” Bởi vì lúc đó đang là thời khắc căng thẳng nhất của trận đấu, rất ít khán giả rời khỏi khán đài. Nếu La Phi bám sát theo Trang Tiểu Khê, rất có khả năng sẽ bị tên bắt cóc đang giấu mình phát hiện ra, còn nhân viên bảo vệ đi lại tuần tra thì rất bình thường.

Khoảng một phút sau, đoán chừng Trang Tiểu Khê đã đi được một đoạn, La Phi đưa mắt ra hiệu cho Doãn Kiếm, hai người rời khỏi chỗ ngồi, chọn lối đi ở phía khác để vào trong nhà thi đấu. Nhân viên bảo vệ trực ở đầu lối đi thấy hai người đi ra liền hát hàm về phía hành lang phía tây. La Phi hiểu ý, dẫn Doãn Kiếm đi về phía tây.

Một lát sau, có tiếng của cảnh sát ở phía trước báo cáo qua tai nghe: “Trang Tiểu Khê vào khu khán đài K.”

La Phi trả lời: “Cậu theo vào luôn đi, đừng bám quá sát cứ theo dõi ở lối đi là được.” Tiếp đó anh lại phân công các thành viên khác: “Các thành viên trong nhà thi đấu tập kết về khu vực khán đài K, canh chặt cửa vào khán đài. Thành, cậu điều chỉnh hướng máy quay, ống kính phải dõi theo Trang Tiểu Khê.”

Người phụ trách máy quay trong sân bóng tên là Thành đáp lời: “Rõ.” Khoảng nửa phút sau, lại chủ động báo cáo: “Đã xác định lại được mục tiêu.”

Lúc này La Phi và Doãn Kiếm đã đến cửa vào khu vực khán đài K, Doãn Kiếm hỏi: “Đội trưởng La, vào hay không vào?”

La Phi đã quyết từ trước, đáp: “Vào.” Mặc dù họ không có vé vào khu vực K, nhưng lúc này trận đấu đã sắp đến hồi kết, hai người cứ đứng lẫn vào trong đám đông khán giả cũng không sao.

Nhưng nhân viên bảo vệ trực ở lối vào ngăn La Phi và Doãn Kiếm lại: “Này, các anh không phải là ở khu này đúng không, không được vào.” Người bảo vệ này là nhân viên của nhà thi đấu, không hề nắm được thông tin về hành động của cảnh sát.

“Chúng tôi là cảnh sát.” La Phi đưa thẻ của mình ra.

“Cảnh sát?” Người bảo vệ nhìn hai người trước mặt, nói vẻ do dự, “Cảnh sát tốt nhất cũng đừng vào.”

“Tại sao?” La Phi lấy làm lạ. Nhân viên bảo vệ có lý do gì để ngăn không cho cảnh sát vào chứ?

Người bảo vệ đáp: “Đây là khán đài của fan hâm mộ đội khách, hai anh mặc quần áo thể này đi vào, không phải là định kiếm chuyện sao?”

“Khán đài đội khách?” La Phi bước mấy bước ra phía ngoài lối đi, nhanh chóng thò đầu nhìn, không ngờ đập vào mắt là cả vạt màu đỏ rực. Quả nhiên toàn bộ fan hâm mộ trên khán đài này đều mặc áo cầu thủ của đội khách màu đỏ. La Phi phiền não trong lòng, thầm kêu: “Không ổn!”

Doãn Kiếm cũng hiểu ra tình hình, cậu vội hỏi người bảo vệ: “Chỗ các anh ở đây có áo của đội khách không? Mau cho chúng tôi thay cái.”

Người bảo vệ xòe tay bắt lặc: “Chúng tôi làm sao mà có áo cầu thủ của đội khách được?”

“Làm thế nào?” Doãn Kiếm quay lại hỏi ý kiến La Phi, “Hay là cởi chiếc áo cầu thủ này ra, mặc thường phục đi vào?”

Kể cả là mặc thường phục thì vào giữa vạt màu đỏ rực đó vẫn rất gai mắt! La Phi nhanh chóng đưa ra quyết định anh chỉ về phía người bảo vệ và nói với Doãn Kiếm: “Câu đổi quần áo cho cậu ấy, đóng giả làm nhân viên bảo vệ đi vào.” Trận đấu đã sắp kết thúc, trên khán đài có thêm vài nhân viên bảo vệ hướng dẫn đám đông tản ra cũng không có gì là lạ.

Người bảo vệ cũng hiểu ngay, vừa nghe La Phi nói thế liền lập tức bắt đầu cởi đồng phục ra. Doãn Kiếm vội bước chân lao nhanh về phía lối vào trung tâm của nhà thi đấu.

Một lúc sau, từ tai nghe vọng tới giọng nói của Doãn Kiếm: “Đội trưởng La, tôi đã vào khán đài. Trang Tiểu Khê ngồi ở vị trí giữa hàng thứ nhất, tiếp theo phải hành động thế nào, xin anh chỉ thị.”

La Phi vừa chạy vừa trả lời: “Theo dõi chặt Trang Tiểu Khê, nhưng cho dù thế nào cũng không được để lộ mình là cảnh sát. Nếu phát hiện có người tiếp xúc với Trang Tiểu Khê, lập tức báo cho tôi.”

“Rõ.” Doãn Kiếm dừng lại giây lát, lại hỏi, “Anh đi đâu?”

“Tôi đi tìm áo cầu thủ của đội khách!” La Phi buông một câu, không kịp nói gì thêm, vội tăng tốc chạy nhanh.

Đối với cảnh sát hành động lần này đối mặt với nhiều loại kết cục.

Cục diện tốt nhất là để cho vụ trao đổi hoàn thành, sau đó tìm ra sào huyệt của tên bắt cóc bằng cách bám theo kẻ trao đổi, bắt gọn toàn bộ đối tượng khả nghi, đồng thời giải cứu con tin.

Cục diện tương đối tốt là bắt giữ được kẻ trao đổi ngay tại hiện trường, việc này có thể khiến tên bắt cóc ở phía sau trốn thoát, sau đó có giải cứu được con tin một cách thuận lợi hay không thì rất khó nói.

Cục diện không tốt cũng không xấu là vụ trao đổi không hoàn thành, cảnh sát không bắt được kẻ trao đổi, nhưng hành động của cảnh sát cũng không bị lộ, như vậy có nghĩa là hai bên đều không chiếm được lợi thế.

Cục diện tương đối xấu là vụ trao đổi hoàn thành, cảnh sát không bắt được kẻ trao đổi, hành động của cảnh sát cũng không bị lộ, bị mất tiền chuộc, đồng thời cũng mất cả quân bài đàm phán, sự an nguy của con tin phụ thuộc vào tâm trạng tên bắt cóc.

Cục diện xấu nhất là cho dù vụ trao đổi có hoàn thành hay không, cảnh sát không bắt được kẻ trao đổi, nhưng lại để lộ hành tung ở hiện trường. Tên bắt cóc biết được cảnh sát đã vào cuộc, xuất phát từ tâm lý tự bảo vệ, rất có khả năng lập tức giết hại con tin để diệt khẩu.

Tình thế diễn biến đến giờ phút này, La Phi gần như có thể chắc chắn rằng kẻ trao đổi đang mặc áo cầu thủ đội khách màu đỏ, giấu mình trong khu vực khán đài K. Còn việc thay đổi khán đài giữa chừng chính là một thủ đoạn thăm dò vô cùng gian manh của hắn.

Tên bắt cóc đã dự tính trước trong thời gian gấp như vậy cảnh sát khó mà tìm được áo cầu thủ của đội khách, cho nên người đi theo Trang Tiểu Khê vào khán đài, đồng thời lại không mặc áo cầu thủ màu đỏ rất có khả năng là cảnh sát ngầm. Bằng cách phân biệt như vậy, tên bắt cóc sẽ đánh giá được mức độ rủi ro mà hắn phải đối mặt, nếu thấy an toàn, hắn mới tiến đến trao đổi với Trang Tiểu Khê. Việc trao đổi nhất định sẽ được tiến hành vào lúc trận đấu kết thúc, như vậy sau khi lấy được kim cương, tên bắt cóc lập tức có thể trà trộn vào đám đông rời khỏi sân bóng để trốn thoát.

Lúc này Doãn Kiếm và Tiểu Tôn đang đóng giả làm nhân viên bảo vệ theo dõi chặt Trang Tiểu Khê. Tên bắt cóc có khả năng sẽ nghi ngờ họ, nhưng không thể khẳng định được. Rốt cuộc hắn có tiến hành trao đổi với Trang Tiểu Khê như đã hẹn hay không, có lẽ chỉ trong một ý nghĩ mà thôi. Nhưng đối với cảnh sát cho dù là tên bắt cóc tiếp tục tiến hành trao đổi, cũng rất khó đạt được cục diện tốt nhất.

Vì Doãn Kiếm và Tiểu Tôn không thể mặc đồng phục của nhân viên bảo vệ bám theo tên bắt cóc. Trong dòng người đông đúc khi rời khỏi sân bóng, muốn không để mất dấu đối phương thì phải bám sát theo sau tên bắt cóc, nhưng hành động như vậy ắt sẽ khiến Doãn Kiếm và Tiểu Tôn lộ rõ mình là cảnh sát.

Cho nên nhiều nhất cũng chỉ đạt được cục diện tương đối tốt - bắt được kẻ trao đổi tại hiện trường.

Nhưng La Phi không cam tâm với kết quả như vậy, anh vẫn muốn lập được kỳ tích, cho nên anh vô cùng cần có một chiếc áo của đội khách. Nếu có thể mặc chiếc áo cầu thủ màu đỏ đó lên người, anh có thể trà trộn vào khu vực khán đài K, đồng thời không làm cho tên bắt cóc nghi ngờ. Lúc tên bắt cóc chạy trốn sau khi hoàn thành vụ trao đổi, anh cũng có thể bám sát đối phương ra khỏi sân bóng Kim Sơn. Chỉ cần ra khỏi sân bóng, đám đông tản đi, cục diện sẽ hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của cảnh sát.

Các quầy hàng trong sân vận động Kim Sơn tất nhiên sẽ không bán áo cầu thủ của đội khách, toàn bộ fan hâm mộ bóng đá trên khu vực khán đài K đều tự mang áo đến.

La Phi có nghĩ đến việc tìm một fan hâm mộ đội khách để đổi áo, nhưng những fan hâm mộ này hiện giờ đều đang tập trung ở trên khán đài, tâm trạng theo dõi trận đấu của họ đang vào thời điểm cao trào nhất, hoàn toàn không có

chuyện đi ra khỏi phạm vi giám sát của tên bắt cóc. Cho nên phương án này cũng không khả thi.

Muốn mặc áo cầu thủ của đội khách đi vào khu vực khán đài K, có lẽ chỉ còn cách đi đến chỗ đó!

La Phi lao nhanh đến cửa vào trung tâm ở tầng cuối cùng của nhà thi đấu, bên trong là lối dẫn vào sân của các cầu thủ. Ở cửa vào có hai nhân viên bảo vệ ngăn lại, nhưng anh mặc kệ, cứ thế xông vào.

“Này, làm cái gì thế?” Nhân viên bảo vệ đuổi theo phía sau anh hét to, “Chặn anh ta lại!” Người bảo vệ canh lối vào sân ở phía trước nghe thấy tiếng hét, liền sẵn sàng trong tư thế chặn La Phi lại.

La Phi dừng lại ở cửa vào sân bóng, anh giơ cao tấm thẻ trong tay, hét to: “Cảnh sát, tôi là cảnh sát!”

Nhân viên bảo vệ kiểm tra tấm thẻ, chức danh đội trưởng đội Cảnh sát hình sự khiến họ không dám khinh suất.

“Tôi cần một chiếc áo cầu thủ của cầu thủ đội khách, nhanh, mau giúp tôi kiếm một cái!” La Phi không muốn tên bắt cóc phát hiện ra anh là cảnh sát, anh chỉ vào chỗ thay người của đội khách ra lệnh cho nhân viên bảo vệ.

Mấy nhân viên bảo vệ ngớ ra, một người trong số họ hỏi: “Anh cần áo của ai?” Họ chưa từng gặp fan hâm mộ của đội nhà mang chức danh đội trưởng đội Cảnh sát hình sự đến đòi áo cầu thủ của đội khách.

“Áo của ai cũng được!” La Phi dờ khóc dờ cười giải thích. Tôi đang thi hành nhiệm vụ!”

Mấy nhân viên bảo vệ giờ mới hiểu ra, người dẫn đầu vội bước nhanh về chỗ thay người của đội khách. Lúc này điện thoại di động của La Phi rung lên, lại có tin nhắn mới. La Phi vội lôi ra xem, nội dung của tin nhắn là: “Bây giờ cho túi kim cương vào trong cốc Coca. Khi nhận được tin nhắn tiếp theo của tôi, thì bỏ cốc Coca lên ghế ngồi, sau đó lập tức rời đi.”

Xem ra tên bắt cóc đã chuẩn bị hành động rồi! La Phi vội ra lệnh cho cảnh sát ở phía trước qua thiết bị không dây: “Theo dõi chặt chiếc cốc trong tay Trang Tiểu Khê, kim cương ở trong cốc!” Lúc này nhân viên bảo vệ đã đến chỗ thay người của đội khách, đang trao đổi với một người có vẻ như là dẫn đội. Đúng lúc này, sân bóng bỗng vang lên hai tiếng còi dài, trận đấu đã kết thúc rồi.

Cầu thủ đội khách trên sân rộn rã giơ tay lên ăn mừng, cầu thủ đội nhà thì buồn bã thất vọng đứng yên tại chỗ. Còn hàng nghìn fan hâm mộ ở khán đài đội khách thì đồng thanh reo hò.

La Phi cảm giác như có hàng trăm móng vuốt đang bóp nghẹt tim mình, thậm chí kêu lên trong lòng: “Nhanh lên, nhanh lên!” Lời cầu nguyện của anh dường như có tác dụng thật: Nhân viên bảo vệ cuối cùng cũng lấy được một chiếc áo cầu thủ đội khách màu đỏ và bắt đầu quay về cửa vào sân bóng. La Phi không kìm được tâm trạng sốt ruột anh lao lên mấy bước đón đối phương, đồng thời ngẩng đầu ngóng nhìn về phía khu vực khán đài K ở phía xa.

Fan hâm mộ của đội khách đang chìm đắm trong niềm hân hoan vì đã đá hòa đối thủ mạnh, chưa muốn rời đi ngay, còn Doãn Kiếm và những cảnh sát khác cũng chưa báo tin đã phát hiện ra tên bắt cóc. La Phi mừng thầm trong lòng: vẫn còn cơ hội!

Nhưng chỉ trong giây lát, trên khu vực khán đài K bỗng có sự bất thường xảy ra: Fan hâm mộ vốn ngồi ở khu vực giữa và phía trên khán đài ào ào đổ xuống phía dưới khán đài. Họ chen về khu vực giữa hàng thứ nhất và rào chắn ở phía trước, rất nhiều người thậm chí còn không kịp di chuyển xuống từ lối đi ở hai bên, mà trèo luôn qua ghế ngồi ở phía trước.

Từ tai nghe vọng ra giọng của Doãn Kiếm: “Tình hình mất kiểm soát. Đội trưởng La, xin anh ra lệnh chỉ thị!” La Phi biết là không kịp rồi, anh bực mình vung nắm đấm, không còn cách nào khác đành phải ra lệnh: “Nếu xác định được tung tích của tên bắt cóc thì có thể bắt luôn!” Trong lúc nói, anh đưa mắt quan sát và nhanh chóng tìm ra nguyên nhân khiến fan hâm mộ xao động.

Cầu thủ ngôi sao của đội khách, một anh chàng người Nam Mỹ tràn đầy nhiệt tình đã chạy về khu vực phía dưới khán đài K, anh ta vừa chạy vừa cởi chiếc áo cầu thủ trên người ra, giơ cao lên trên đỉnh đầu. Fan hâm mộ của đội khách chen về phía dưới khán đài như thể vụn sắt bị hút về phía nam châm, ai nấy đều hươ tay, nghển cổ chờ đợi.

Anh chàng cầu thủ ngôi sao giơ tay ném chiếc áo cầu thủ của mình lên trên khán đài, lập tức gây ra một trận tranh cướp điên cuồng. Còn La Phi ở bên lề sân bóng thì đang cầm chiếc áo lấy được từ chỗ thay người, quay vào đi tắt qua nhà thi đấu, sau đó chạy về phía cửa vào khán đài K với tốc độ nhanh nhất, anh dừng lại thở một hơi, rồi vội vàng mặc chiếc áo cầu thủ màu đỏ lên người, đồng thời hỏi qua thiết bị không dây: Doãn Kiếm, bây giờ tình hình hiện trường thế nào?”

“Hoàn toàn mất kiểm soát! Hoàn toàn mất kiểm soát!” Doãn Kiếm nói liên tục hai lần, giọng ảo não cực độ.

La Phi bước lên khán đài, tâm trạng nặng nề. Anh nhìn thấy biển người màu đỏ đang dồn lại ở phía dưới khán đài đầu người nhấp nhô kín đặc. Cách đó không xa, bên lề sân bóng, các cầu thủ đội khách đang tay nắm tay đứng thành hàng, cúi người chào fan hâm mộ.

Doãn Kiếm và Tiểu Tôn đứng ở chỗ khá cao hai bên lối đi ngơ ngác nhìn đám đông phía dưới chân.

La Phi không đến thẳng chỗ Doãn Kiếm, anh chen vào đám đông màu đỏ, từ từ nhích về khu vực giữa hàng thứ nhất. Trong lúc cố gắng hết sức để mở đường, anh hạ thấp giọng hỏi: “Vừa nãy đã xảy ra việc gì? Mau báo cáo tình hình cụ thể!”

Doãn Kiếm cũng đã nhìn thấy bóng dáng La Phi, tâm trạng cậu bình tĩnh hơn một chút, liền đưa miệng sát vào chiếc mic ẩn hình nói: “Trận đấu vừa kết thúc được một tí, Trang Tiểu Khê đặt cốc Coca ở giữa chiếc ghế, sau đó rời khỏi khán đài. Lúc đó khán giả trên khán đài đột nhiên đều đổ xuống phía trước, chúng tôi hoàn toàn không kịp phản ứng, tình hình đã mất kiểm soát! Bây giờ kim cương trong cái cốc cũng chẳng biết có còn không!”

La Phi không nói gì nữa, chỉ tiếp tục rẽ đám đông, cố gắng di chuyển về vị trí mục tiêu. Cuối cùng anh cũng chen được đến vị trí chính giữa khu vực khán đài K, La Phi đã nhìn thấy cái cốc Coca đó.

Vì mấy hàng ghế phía trước cũng đều đông chật những fan hâm mộ nhiệt tình, chiếc cốc không biết đã bị bao nhiêu bàn chân giẫm đạp lên. Bây giờ nó đang nằm ở khe lõm giữa hai chiếc ghế, thân mình đau khổ bẹp rúm, biến dạng thành một miếng dẹt mỏng. Rất hiển nhiên, đã không còn gì trong chiếc cốc.

La Phi ngó ra mấy giây, sau đó nói vào mic hai chữ: “Mất rồi.”

“Thế thì phải làm thế nào?” Doãn Kiếm im lặng giây lát rồi đưa ra một đề xuất: “Hay là phong tỏa lối ra của khán đài, tiến hành khám xét?” Từ sau khi cục diện bị mất kiểm soát, cậu theo dõi chặt bốn lối ra, cho đến giờ vẫn chưa có ai rời khỏi khán đài, cho nên tên bắt cóc lấy mất số kim cương nhất định vẫn đang trà trộn trong đám đông.

La Phi hỏi lại: “Cậu có thể xác định được mấy mục tiêu khả nghi?” Ý của anh là có những người nào có khả năng động vào cái cốc giấy trong lúc hỗn loạn? Có thể xác định phạm vi những người này không?

“Không thể xác định được.” Doãn Kiếm bất lực nói, “Bởi vì tất cả mọi người đều mặc áo giống nhau, nhìn từ phía sau hoàn toàn không thể phân biệt được. Biện pháp duy nhất là khám xét toàn bộ một lượt.”

La Phi lập tức phủ nhận đề xuất này: “Thế thì đừng khám xét. Làm như vậy không bắt được tên bắt cóc, mà lại khiến cảnh sát bị lộ.”

Doãn Kiếm im lặng thờ dài, nghĩ bụng La Phi nói không sai. Nếu cảnh sát phong tỏa cửa ra tiến hành khám xét tên bắt cóc chắc chắn sẽ vớt kim cương

chạy trốn. Như vậy mặc dù có thể giữ được tiền chuộc, nhưng sự can thiệp của cảnh sát cũng bị lộ, con tin sẽ sống chết khôn lường.

Trong tình hình không bắt được tên bắt cóc, thì phải bằng mọi cách giữ bí mật hành tung của cảnh sát.

Mấy phút sau, cầu thủ đội khách quay vào phòng thay đồ bên trong nhà thi đấu. Fan hâm mộ trên khu vực khán đài K cũng liền tản đi. La Phi đi lẩn trong đám đông màu đỏ, thử cố những nỗ lực cuối cùng.

Anh biết, trong đám người này nhất định có tên bắt cóc hấn đang giấu trong người số kim cương trị giá một triệu tệ. Anh hy vọng có thể nhận ra hấn qua những dấu vết bất thường nào đó. Đáng tiếc là anh ắt sẽ không thể thành công. Khi hàng nghìn người cùng mặc một màu áo ào ào đi qua trước mắt đừng nói là một người lạ không biết bất cứ đặc điểm nào, ngay muốn tìm ra người bạn thân nhất của bạn cũng khó như lên trời.

Cho dù là La Phi - một người tìm kiếm có khả năng quan sát rất tốt, cũng không có cách nào thay đổi được sự thực khách quan đó.

Ghi chú:

1. 110 là số điện thoại dùng để báo công an ở Trung Quốc.